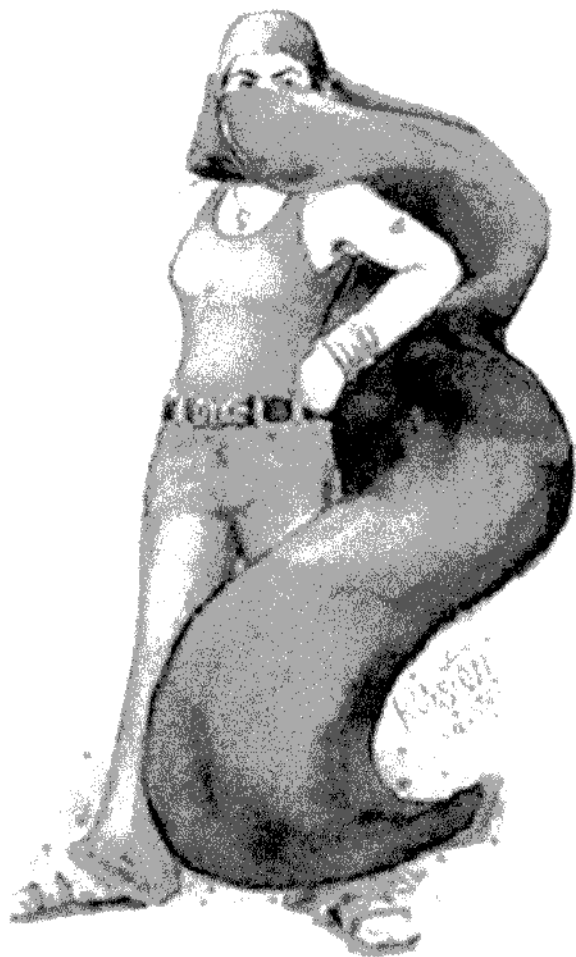

QUEERGAZET

Anarchistisch tijdschrift voor wie de categorieën van geslacht en seksualiteit durft opentrekken

Nr. 3 aug. 2005

Prijs: 1 euro 20 ct

Held-inn-en

Queer is... iets anders dan "holebi"

letterlijk "raar", "bizar"

iedereen die niet beantwoordt aan de seksuele en gendernormen

voor sommigen een scheldwoord, voor ons een strijdterm
die we ons opnieuw toegeëigend hebben en nu zelf invullen

breken met de sociale konstruxies man/vrouw, homo/hetero.
niet streven naar normaliteit, maar de norm in vraag stellen en
dekonstrueren

je niet willen aanpassen en inpassen in een seksistische,
racistische, verkommmercialiseerde en milieuverwoestende maatschappij.
de wereld willen veranderen!

iemands gender niet bepalen op basis van hun voorkomen of genitaliën.

niet klassificeren en dus niet uitsluiten.   een label dat geen label wil zijn

zonder grenzen, behalve de grenzen die we er zelf aan stellen
een ideaal dat nog niemand volledig bereikt heeft
een ideaal dat we telkens opnieuw kunnen realiseren
wat je er zelf van maakt

[Wie nog meer wil weten: raadpleeg wikipedia!]

[Wie zin heeft om wat hzij al weet te verspreiden: bewerk wikipedia!]

[wikipedia.org is een virtuele, vrije encyclopedie en een revolutie in de vastlegging van kennis. Weg met de gedrukte autoriteit, voortaan komt informatie interactief tot stand!]

Inhoud

"De familie is zeer belangrijk"	p.4
STRIP: Hothead Paisan, Homocidal Lesbian Terrorist	p.8
Helden, vaders, een kwestie van intimiteit?	p.9
Over wanhoop	p.10
STRIP: Hathor the Cow Goddess	p.11
(Natuurlijk) ouderschap als aktivisme	p.12
GEDICHT	p.18
Schoonheidsheld-inn-en zijn vals, jij bent echt	p.19
VROUWENSTRIP(PEN): Ka	p.22
Super Armario Bros	p.24
Panik Qulture	p.25
Zero Hero: verslag van een riot grrrl event	p.26
Ani Difranco: stampvoetend en hartverscheurend	p.28
Paris is burnt-out, Drag Kingdom sparkling	p.30
Bowie, boys, girls, boygirls, kinderen en gekken	p.33
STRIP: Super grrrl	p.34
Andrea Dworkin: de vrouwenbeschermerster	p.35
STRIP: Spike + Perils Midtown Dyke	p.38
Leslie Feinberg: Transgender Vrijheidsstrijder	p.39
GEDICHT	p.41
Genderfucking	p.42

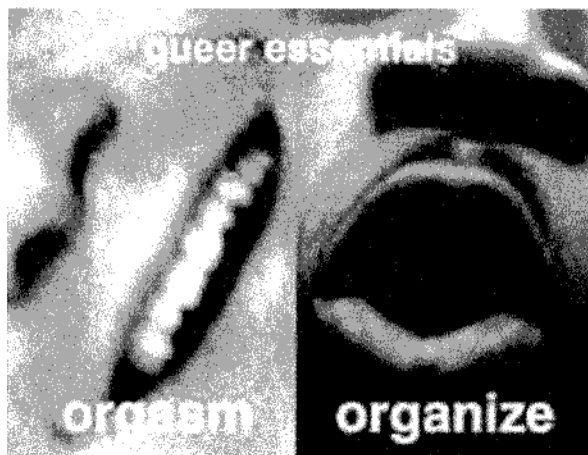
Held-inn-en?

kimmik

Het concept van de held is genoeg bekend. De standaardversie is een viriele blanke man, die met bovenmenselijke krachten zijn land en bij uitbreiding de wereld redt, en daardoor automatisch ook de liefde wint van een vrouw. (Natuurlijk is hij hetero!) Een held is een winnaar, geen loser. En welke kenmerken je nog meer nodig hebt om tot die categorie te behoren, tonen ons alweer de Hollywoodfilms, maar ook commerciële strips, MTV-clips, reclame etc etc.

Reden genoeg om het thema van deze verse QueerGazet met enige skepsis te benaderen. Hebben queers hun eigen helden nodig? Eindigen we dan niet onvermijdelijk in hetzelfde straatje van vergoddelijking en merchandising, van normen stellen en "losers" brandmerken?

En toch, ongetwijfeld heb jij ook ooit mensen of personages bewonderd, omdat ze iets representeerden van wat je was, maar niet durfde zijn. Misschien kreeg je een extra portie moed, hoop en inspiratie van eigenzinnige, niet-kommerciële held-inn-en die zonder bovenmenselijke krachten tegen de stroom in zwommen. Misschien was het Will Ferdy, Pippi Langkous of een leerkracht. En misschien ben je intussen zelf een rolmodel voor sommige mensen. Zo niet, dan wordt het tijd dat je leven wat held-inn-enflair krijgt. Of is het werkelijk onvermijdelijk arrogant te worden en jezelf uit te verkopen als je niet langer wil zwevelen in slachtofferschap?

Waarschuwing: het eerste deel gaat vooral over ouderschap en (al dan niet gepaard met) minder fraaie kanten van held-inn-endom. Wie op echte held-inn-enverhalen zit te wachten, komt vooral in de tweede helft aan zijn/haar trekken.

“De familie is zeer belangrijk”

kinmink

Gescheiden vaders en holebi-ouderschap

Toen ik drie was scheidden mijn ouders. Zoals dan gebruikelijk was, gingen we bij mijn moeder wonen en bezochten we onze vader om de twee weken. Tegen onze zin, want hij had toch geen tijd voor ons. Nu zijn er onder mijn vrienden enkele vaders die hun kind(eren) ook nauwelijks meer zien, maar dat wel erg vinden. Ze hebben de tijd, maar de moeder en het gerecht staan in de weg. Eerst verbaasde ik me over die vaderlijke verlangens en frustraties. Later verbaasde ik me over het schouderophalen van anderen: “Tja, scheiden doet lijden. Zo gaat dat nu eenmaal.”

Intussen betogen in Madrid christenfundamentalisten tegen het homohuwelijk. In België zijn we toch relaxter, dacht ik. Láp: op 10 én 17 september is in Brussel eenzelfde betoging gepland (met krek dezelfde slagzin – zie titel). En op zomerse terrassen van ditzelfde land verklaren oh zo progressieve, ruimdenkende geesten doodserieus: “Je mag het een kind toch niet aandoen dat het nooit een vrouwenstem zou horen?”

Qué pasa?? En is er een verband?

Jazeker. Het traditionele gezinsmodel bestaat nog – maar vooral in onze geest. De moeder zorgt er voor de kinderen terwijl de vader uit gaat werken. De vaderfiguur is er één van onbereikbaarheid. De nieuwe mannen zijn effectief nog een minderheid, maar ook blijft de idee domineren dat een kind vóór alles een moeder nodig heeft. Na een scheiding is het dus nog altijd bijna vanzelfsprekend dat het hoederecht naar de moeder gaat. Veel vaders zijn al dik tevreden met een minimale omgangsregeling, uit gebrek aan interesse of engagement of omdat ze het in het belang van het kind achten. Maar sommige vaders willen wel meer betrokken blijven bij de opvoeding van hun kind(eren). Soms wilden ze liever co-ouderschap, soms hebben ze elk contact verloren. Zij voelen zich vaak machteloos: tegen de beslissing van de rechter in hun nadeel, tegen een beslissing in hun voordeel die de moeder niet naleeft, tegen de politie die dit niet wil afdwingen... En vooral tegen de heersende opvatting dat de moeder het belangrijkste is en eigenlijk al genoeg – de vader is maar een randfiguur die men dus gemakkelijk aan de kant mag schuiven. De moeder heeft in veel gevallen ook de macht om dat zomaar te doen.

Dezelfde achterliggende gedachte vindt men terug bij de tegenstanders van “holebi-ouderschap”. Want in de grond zijn de argumenten hiertegen altijd gericht naar homoparen: “Een kind heeft recht op een vader én een moeder” betekent eigenlijk: “Het heeft een moeder nodig!” Reality check: ook (vooral?) lesbische koppels verlangen dringend een adoptieregeling. Enkel de genetische moeder heeft immers erkende rechten en plichten tegenover haar kind. De meemoeder is in de praktijk wel alle vlakken gelijkwaardig, alleen wettelijk gezien heeft ze geen poot om op te staan. In geval van overlijden of scheiding dreigt zij alle contact met haar kind te verliezen. Is dit “in het belang van het kind”? “Nou,” zegt (de voorzitter van) de Gezinsbond bij nader inzien, “als je het zo bekijkt... Dan moeten we maar een wettelijk zorgouderschap uitwerken. Maar adoptie? Wij (sic) zijn niet voor.” Waarom niet? Hij durft het niet luidop te denken, maar ik zeg het in zijn plaats: zet een arme duts bij twee homo’s en het zal niet alleen door iedereen gepest worden en seksueel verward opgroeien, maar wie weet zelfs misbruikt worden door zijn “ouders”. En intussen nooit een vrouwenstem horen, ocharme!

Nieuwe gezinssamenstellingen zijn een feit. Let's face it. Lesbische vrouwen worden zwanger, individuele homo's adopteren kinderen en voeden die met hun partner op, ouders voeden kinderen op die voortkomen uit kunstmatige inseminaties en/of vorige relaties. "The privilege to imagine more" is erg reëel aan het worden.

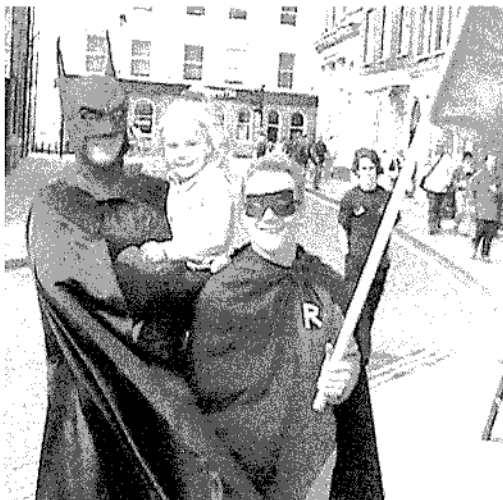
Alleen hinkt de wetgeving, de rechtspraak en de mentaliteit achterop. Dit zorgt ervoor dat opvoeding in veel gevallen afhankelijk is van het seksleven van de ouders. Botert het niet meer of wordt één van je ouders op een ander verliefd, sorry, dan verlies je een ouder en krijg je er in het beste geval een kersvers surrogaat voor in de plaats. Terwijl jij absoluut geen boodschap hebt aan het seksleven van je ouders. Je negeert sowieso liever het feit dat ze überhaupt zoiets vies doen. Iedereen behalve je eigen ouders. Jou moesten ze wel maken, ja, (als ze je niet konden adopteren) maar nu is het reden genoeg geweest! Je ouders zijn er nu voor jou! Maar neen. Plots, om één of andere reden verdwijnt één van je ouders en misschien denk je nog dat het jouw schuld is ook.

Vaderbewegingen en masculinisme

Edoch, er lijkt iets te veranderen. Vaders halen met superstunts de media en tonen dat er een beweging ontstaat. Ze ijveren voor continuïteit of herstel van het contact tussen kinderen van gescheiden ouders en hun vader en grootouders. Die mediastunts appelleren aan andere vaderslachtoffers wereldwijd om uit hun individuele machteloosheid te kruipen en zich te organiseren. Het kan hen zeker een hart onder de riem steken, hen duidelijk maken dat ze niet alleen hoeven te staan. Maar voorzichtigheid is geboden. Stellen die vadergroepen het kerngezin in vraag en trekken ze in tijden van seriële monogamie de realiteit konsekwent door? Welke politieke agenda zit er in hún "belang van het kind" vervat?

Een korte kritische analyse. De grootste (of bekendste) vaderorganisatie heet **Fathers4Justice**. Zij haalden vooral de media met spektakulaire stunts in authentieke superheldenstijl die me doet denken aan *The Empire Strikes Back* of *The War of the Worlds* of whatever, ik heb geen enkele van die films gezien, maar de korte inhoud zegt genoeg. Het is moeilijk om geen verband te leggen tussen dergelijke Hollywoodfilms en de manier waarop de fathers4justice middels ouderwetse macho-ikonen de vaderrol heropwaarderen als beschermende superheld.

Verkleed in die belachelijke pakjes betogen ze als een Dad's Army, waarachtig begeleid door tanks (niet aan de kant van de politie, welteverstaan). Superman, Spiderman, Batman, Father Christmas, ze passeren allemaal de revue. Maar jullie weten wat kwade tongen over Batmans verhouding met Robin vertellen...

Maar hoe zit het met hun politieke oriëntatie? Halen ze hun inspiratie enkel uit beschimmelde strips en de verfilmingen ervan? Uit de verschillende lokale websites zelf valt weinig op te maken. Ze worden de laatste tijd vernieuwd en vormen een fractie van wat ze vroeger waren, wat ongetwijfeld te wijten is aan de recente splitsing binnen de beweging. Nu zijn er de Fathers4Justice en The Real Fathers For Justice (de onenigheid ging over geld en/of verschillende strategieën: lobbywerk of direkt aktivisme).

Hun manifesten benadrukken *gelijke* rechten voor vaders en moeders, en ook grootouders mogen niet van hun kleinkinderen worden afgezonderd. Klinkt politiek korrekt, en verder heten ze apolitiek te zijn. Maar richten hun acties zich alleen maar zo expliciet tegen Blair en New Labour omdat die toevallig aan de macht zijn? F4J kreeg al openbare steunverklaringen van konservatieve politici. Dat ze eerder in die hoek te situeren vallen, suggereert ook hun diepgaande analyse van

F4J dads' army Londen 22/10/03

maatschappelijke problemen. Jeugdcriminaliteit, tienerzwangerschappen, druggebruik... slechts één oorzaak: het anti-vader rechtssysteem (een eufemisme voor de afbrokkeling van het goeie oude patriërchaat?). En wie betaalt dat allemaal? En, terwijl we bezig zijn, men mag zich terloops ook al eens lesbobobe oprispingen laten ontsnappen.

Voorzichtigterwijs linken de (R)F4J-sites nauwelijks naar andere webstekken, maar omgekeerd gebeurt dit wel. Waag je bijvoorbeeld eens op de Canadese site "glad to be a guy" ofte www.garscontent.com. De oprichter is lesbo- en homofob en tegen abortus – openlijk, want zo denkt toch ieder normaal mens? Voor vrouwelijke bezoekers is er een toegangstest: wie enkele vragen niet adequaat beantwoordt, wordt (weliswaar symbolisch) de toegang tot de site geweigerd en doorverwezen naar de webstek van... Barbie! Wie hier kritiek op heeft, zal wel weer voor mannenhaatster zonder gevoel voor humor versleten worden, maar de artikels op deze site zijn in hun anti-feminisme ernstig genoeg.

In Canada tiert het masculinisme trouwens welig en is het bovendien eng verbonden met het gros van de vaderbeweging. Naast F4J Canada bestaat er o.a. ook "Fathers Canada 4 Justice" (<http://www.fathers.ca>) en hier maakt men van zijn haat tegen feministes geen geheim. Ga zelf maar eens kijken, voorbeelden te over. Mis zeker ook de link niet naar de "Real Women of Canada". Het zou naïef zijn om te vergeten dat er naast pro-feministen uiteraard ook pro-masculinistes bestaan.

Tijdens het surfen op Engelstalige vaderorganisaties beginnen mijn ingewanden op de duur angstwekkend te protesteren. Dat vele (zelfs anarchistische!) groepen de facto mannenorganisaties zijn is één ding, maar ik had er absoluut geen benul van hoezeer een hernieuwde mannenbeweging in opmars is en hoe expliciet ze hun haat verwoorden tegen queers en feministes/n en hoe ze zonder verpinken openlijk het patriërchaat vereren.

In the end – en ik verzin dit niet! – komt het allemaal neer op de (ongetwijfeld frustrerende) afgunst naar de vrouwelijke reproductiemacht.

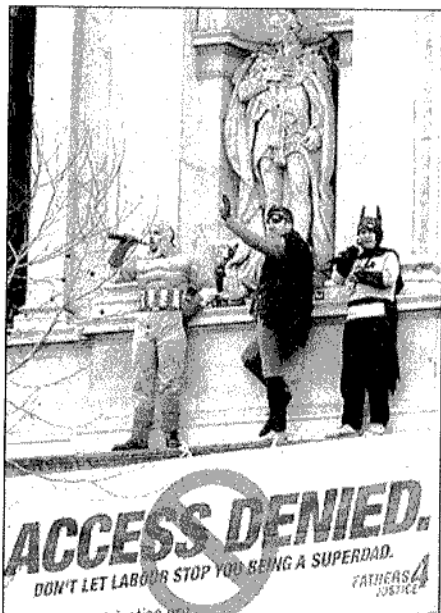
Masculinisten (en de term klinkt marginaler dan hun werkelijke representatie) willen volledige controle over hun genetisch materiaal. Ze willen, al naargelang de goesting, een abortus kunnen verhinderen, als ook gelijk wanneer onbekritiseerd afstand kunnen doen van hun vaderschap. Ze willen ook een kunstmatige baarmoeder. En daar wordt aan gewerkt.

Uit gezondheidsredenen besluit ik dit stukje onderzoeksjournalistiek maar te staken. Ken uw vijanden, maar doseer de opname van gif zorgvuldig. Laat ons niettemin hoopvol eindigen. De weinige Nederlandstalige vadersgroepen bezondigen zich op het eerste zicht niet zo expliciet aan de diabolisering van Moeder De Vrouw.

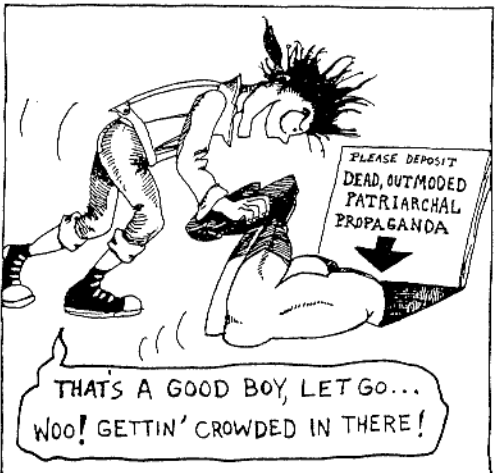
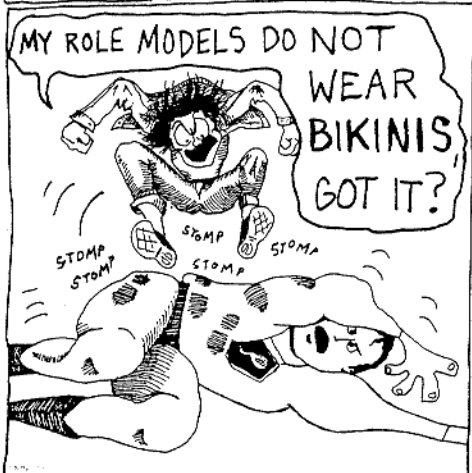
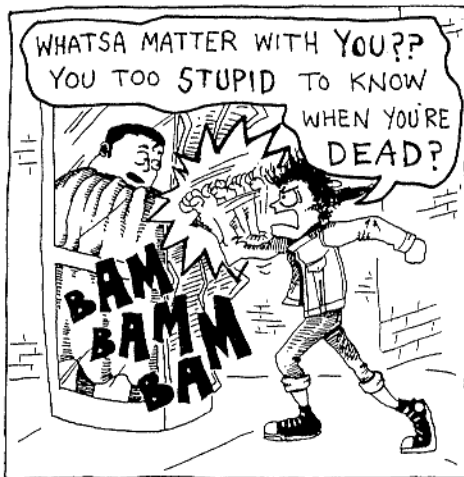
De knelpunten in de (post-)scheidings-procedures verdienen echt wel aandacht en open discussies. Maar dit zou niet hoeven te leiden tot alweer een polarisering tussen de geslachten. Wie, doet alsof "feminisme = oorlog tussen de geslachten" om zich in een (preventieve?) "verdedigingsaanval" te storten, moet zichzelf vooral niet tot een *gelijke* rechtenbeweging willen rekenen.

Dus ga en... wees hoopvol, maar op uw hoede.

superstunt van superdaddies in Londen op 28/02/05

**"We were for the war, and today we are still for war.
Life must hurt, there are not enough tragedies."**

Helden, vaders: een kwestie van intimiteit? Mensen hebben nood aan een intieme benadering.

Frankx

Een relatie of band kan een hoge mate van intimiteit kennen. En met intimiteit bedoel ik een extreme mate aan vertrouwen, openheid, geruststelling, uitwisseling, spontaniteit, vreugde, warmte en meer van dat fraais wat een bepaald menselijk contact verschillend maakt van een ander menselijk contact.

Mensen kunnen een intieme band ontwikkelen en deze voelt aan als uniek, waardevol en erg zinvol. Van ander mensen verlangen wij respect voor dit aanvoelen. Wij verlangen voorzichtigheid, zachtheid en nederigheid in hun benadering van die band.

Hoe dieper die band, hoe minder we eigenlijk willen dat een ander zich ermee bemoeit. Waarom? Omdat de kans groot is dat die ander niet juist kan oordelen over de vele complexe details. En verkeerd oordelen is misschien afbreken wat niet begrepen of gewoon niet opgemerkt wordt. Intieme banden zijn immers complexe, fragiele bouwsels. Bouwwerken van de diepste gevoelens.

Idealiter hebben de betrokkenen een grote mate van autonomie over hun relatie. Hoe dieper de band, hoe minder inspraak we lijken te dulden. Dat is merkbaar. De kwetsbaarheid van het gezamenlijke bouwwerk wordt o.a. gekompenseerd door het samenspannen van de betrokkenen bij dreigend gevaar. Het sluiten van de rangen is soms nodig om het tegen (soms ongewild) lomp gedrag te beschermen. Dit is eigenlijk een uiting van de opgeëiste en als evident aanvoelde autonomie om aanpassingen in het bouwwerk te doen. Anderen moeten daar gewoon afblijven. Ze kunnen hoogstens een paar aanpassingen voorstellen en verder geduldig zijn. Intimiteit is immers kostbaar (het kostbaarste?) goed.

Komplexer wordt het als die 'andere' óók een intieme band heeft met één of beide betrokkenen. En nog complexer wordt het als één van de betrokkenen een kind is.

Maar noopt complexiteit niet tot voorzichtigheid? Zachtheid? Nederigheid?

Blijkbaar niet. Nu is er een kind dat mij pappie noemt. Wij hebben een intieme band. En toch kunnen het kind noch ik, in onze gegeven vermogens, verijdelen dat ónze band wordt behandeld als afval. "Dumpen" zegt de moeder. En er is niemand die haar tegenhoudt.

Over wanhoop

Robin

Ik ben een mens die te geregelder tijde door wanhoop ingehaald en overreden wordt. Het komt terug. Het is geen bui die me eens op een keer is overkomen, het is een regenseizoen dat gegarandeerd vaak en regelmatig optreedt. Ik schrijf dit zo nadrukkelijk omdat ik het na al die jaren zelf nog steeds maar moeilijk accepteer.

Gelukkig zijn is immers een plicht tegenwoordig. Die boodschap krijgen we overal te horen, op alle niveaus.

Toen ik nog thuis woonde, sloot ik me op het toilet op om te kunnen huilen, uit angst voor repressie als ik spontaan mijn hoofd zou neerleggen. Op school was ik om dezelfde reden gesloten als een verloren boek. Via televisie, reclame en vrouwenbladen worden we dagelijks gedrenkt in de tandpastaglimlach. Als je wil geaccepteerd worden in de gemeenschap, lach dan te allen tijde, wees energiek en ga ervoor.

Maar waar zien we depressieve of gekke mensen? Zij blijven massaal binnen of worden in aparte gebouwen ondergebracht. We voelen ons ongemakkelijk bij het idee alleen al om met zo iemand een gesprek te voeren.

Er zou meer mogen gepraat worden over de tristesse, door de trieste mensen zelf. Ik ben heus niet de enige. Ik zou willen dat het geen taboe meer was, maar dat er naar geluisterd werd. Pas als iets niet meer wordt verborgen, kunnen we er iets anders mee doen dan het verbergen. De meeste mensen weten wel dat depressie een belangrijke ziekte is hier, maar daar blijft het zo ongeveer bij. Wie weet wat trieste mensen nodig hebben? Hoe triest ze precies zijn? Wanneer ze voor het eerst aan zelfdoding dachten en waarom? Wie durft het hen te vragen?

Vaak gaan mensen ons uit de weg. Omdat ze niet weten hoe zich te gedragen. Omdat ze er geen weg mee weten. Omdat ze denken dat zij er toch niets aan kunnen doen. Omdat ze bang zijn, omdat ze vrezen dat het besmettelijk is. Misschien is dat wel een medeoorzaak van depressie. Het gevoel volledig verlaten te worden als je een probleem hebt. Bovendien kan je niet voldoen aan de eisen van de energieke schaterlach, dus je bent een mislukkeling. De mensen die ik ken die heel triest zijn of waren, zijn allemaal in een isolement terechtgekomen.

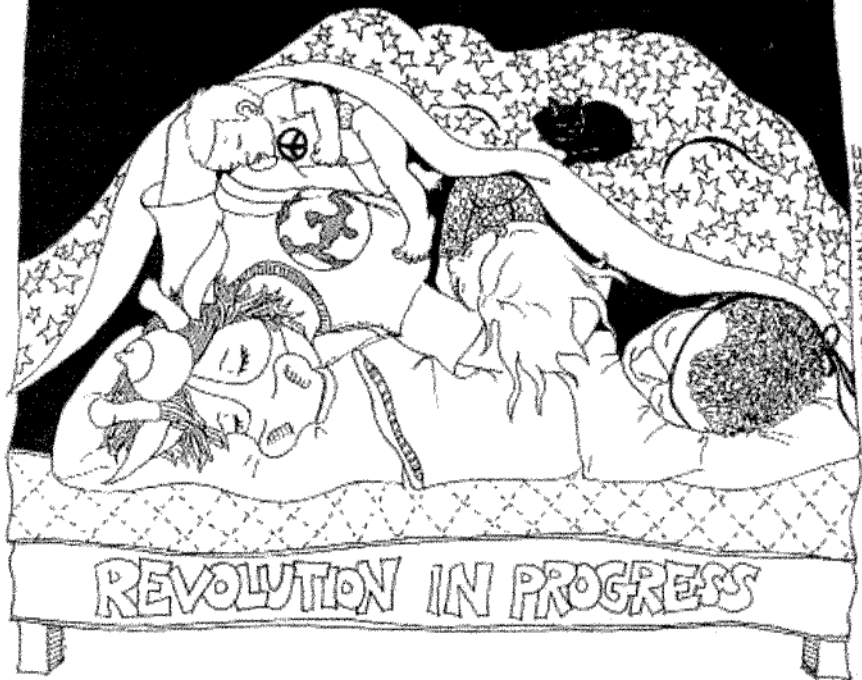
Als je heel triest bent, ontbreekt het je vaak aan energie om te bewegen, wat het isolement voor een deel kan verklaren, maar de mensen rondom jou kunnen normaalgezien wel nog tot bij jou geraken. Vaak doen ze dat echter niet.

Als we uit ons individueel leven zouden loskomen en meer kijken naar hoe anderen rondom ons leven, lijkt me dat voor trieste en/of suïcidale mensen een geweldige vorm van steun. Naar elkaar omkijken, lijkt me een betere preventie dan alles wat ik ken. (Niet dat er überhaupt veel preventie bestaat!) Solidariteit is een plicht omdat de steun van mensen rondom ons voor iedereen een basisbehoefte is. We kunnen zelf kiezen hoe ver onze steun reikt, maar elke volwassene heeft de plicht om iets te doen voor mensen die het moeilijk hebben. Nee, deze keer hoeft u geen geld te storten, maar een keer uw bek houden en alleen maar luisteren naar wie u lief is, dat zou geweldig zijn.

Als een ongelukkige mens verlaten wordt, zijn we beestachtig bezig. Als tristesse verborgen wordt, is dat een foute, gevaarlijke strategie.

HATHOR the COWGODDESS

ssshhh.

(Natuurlijk) Ouderschap als activisme

Eva

OVER DE ONNODIGE LIJDENSWEG VAN DE KLEINE MENS

Beeld je in...je bent een foetus...heerlijk zwevend en wiebelend in de buik van je moeder. Zachtroze lichtjes, borrel- en protgeluidjes...Nooit honger... Nooit kou... Altijd zachtjes gemasseerd worden in de oneindige zaligheid... Mama is ALTIJD bij jou. Je bent volmaakt gelukkig.

Dan is er druk. Enorme, zich steeds herhalende druk waaraan je niet kan wennen en waarvoor je nog niet "klaar" was. Je moeder heeft de bevalling laten inleiden en haar weeën worden kunstmatig opgedreven zodat de gynaecoloog op tijd naar huis kan. Je moeder kan de weeënstorm niet aan, of heeft zich laten verzekeren dat pijnloos bevallen nu gewoon de norm is, en laat een epidurale verdoving plaatsen. Hierdoor komt er geen endorfine vrij in haar lichaam en jij blijft dus alle pijn voelen. Bovendien ligt jouw moeder horizontaal op een ongemakkelijke tafel (zo kunnen de gynaecoloog, eventuele geïnteresseerde stagiairs en een hele resem assistenten en verpleegkundigen alles goed zien) waardoor je moeilijker op adem kan komen tussen de weeën door omdat er allerlei bloedvaten onder je gewicht worden fijngeknepen. De uitgang is er ook ongeveer 2 cm smaller door. Er wordt een harde tang rond je schedel geplaatst, het voelt alsof je hersenen uit je oren zullen spuiten en je wordt uit je veilige hol gesleurd. Fel licht, rubberen handschoenen die jou ruw pakken, je wordt doorgegeven aan anderen, krijgt nog meer pijnlijke indrukken te verwerken, de navelstreng wordt veel te snel doorgeknipt zodat jij veel te snel enkel op jouw longetjes moet rekenen om zuurstof binnen te krijgen, alles gaat veel te snel, en dan wordt je gewogen op een harde, plastic weegschaal, een koude stethoscoop wordt tegen je aangedrukt, daar waar je het gevoeligst bent van allemaal, en waar is mama???? Je hoort haar niet meer, voelt haar niet, ruikt haar niet (het ruikt hier naar dettol en resistente ziekenhuisbacteriën) en de spanning in jouw lijfje kan niet afvloeien omdat er die vreselijke grenzeloosheid is, dat oneindige, de absolute tegenstelling van geborgenheid... Dit is even een totale eeuwigheid van eenzaamheid, want jij weet niet dat mama in dezelfde kamer is, en dat ze jou binnen twee minuten weer zal vasthouden. Uiteindelijk ben je zo verward en angstig, zo uit jouw continuüm gerukt, dat je niet meer alert kan zijn en je moeder en vader in de ogen kan kijken wanneer je dan EINDELIJK op jouw moeders lege, zachte buik ligt...

Je bent geboren. Je hele lijf doet pijn. Het enige waar je nu instinctief naar verlangt is die moederborst. Maar jouw moeder heeft van haar vriendinnen gehoord dat borstvoeding enkel tepelkloven veroorzaakt, je nooit weet of je baby genoeg heeft, het toch meestal niet lukt en trouwens: breast may be best maar fles is ook goed genoeg, hoor, volgens de apotheker en de dokter. Dus krijg je een stuk plastic in je mond geduwd, of moet je maar wat blijven huilen. (Wanneer oh wanneer wordt die vreselijke onlust nu weggenomen, waar blijft die tepel?)

Je mag twee hele uren op de buik van je moeder blijven liggen. Zalig. Maar het wordt nacht en de verpleegster raadt je moeder aan om eens goed uit te rusten. Dus neemt ze jou mee om je in een glazen bakje te leggen temidden van allemaal angstige en schreeuwende baby's. Je moeder en dus alles wat je weet over veiligheid

is weeral eens definitief verdwenen. Wanneer je minutenlang gehuild hebt geeft de verpleegster jou een flesje waarin er gemodificeerde voeding zit die oorspronkelijk bedoeld was voor een dier met vier magen. Het is dode voeding zonder antistoffen en zelfs de oorzaak van een enorme kindersterfte ieder jaar in derde wereldlanden. Maar de fabrikanten geraken ermee hun melkoverschotten kwijt en worden er stinkend rijk van. Het fabriceren, vervoeren, verpakken ervan veroorzaakt een onoverzienbare ecologische voetafdruk.

Alles wat je wil, is vastgehouden worden. Je bent voorgeprogrammeerd om aanraking te voelen, en ritmische bewegingen. Daarvan gaan je hersenen groeien. Daardoor ontwikkelt je lichaam zich zoals het hoort. Je bent ontworpen om te leren uit de handelingen die jouw moeder of vader doet. Maar je kan het niet zien; je ligt onbeweeglijk op een vlakke rigide matras waar wel winnie de pooh op staat. Je bent omringd door levenloosheid. Je ziet enkel het plafond van de kamer waar je wieg staat. Of je ligt helemaal verstopt, moeder nauwelijks of niet te zien, in een kinderwagen, speciaal ontworpen om zeker niet te moeten aanraken. Er zit een hele industrie achter die no-touch-hulpmiddelen: van maxicosi's en mobiles met tien verschillende muziektjes die met door geluidssensor in gang schieten zodra de baby huilt, tot popjes die mama's geur absorberen en babyfoons met terugspreekfunctie. Teddybeertjes die geluidjes nadoen van in de baarmoeder en tutjes die men altijd in je mond kan proppen wanneer je vraagt om gepakt te worden.

Je moeder heeft gehoord dat ze jou niet teveel mag vasthouden, want ze zou je kunnen verwennen. Ze begrijpt de signalen die je uitstuurt niet, ze leert zichzelf om ze te negeren. Jij voelt je machteloos, onbegrepen, verlaten. Zij voelt zichzelf meer en meer vervreemden van jou.

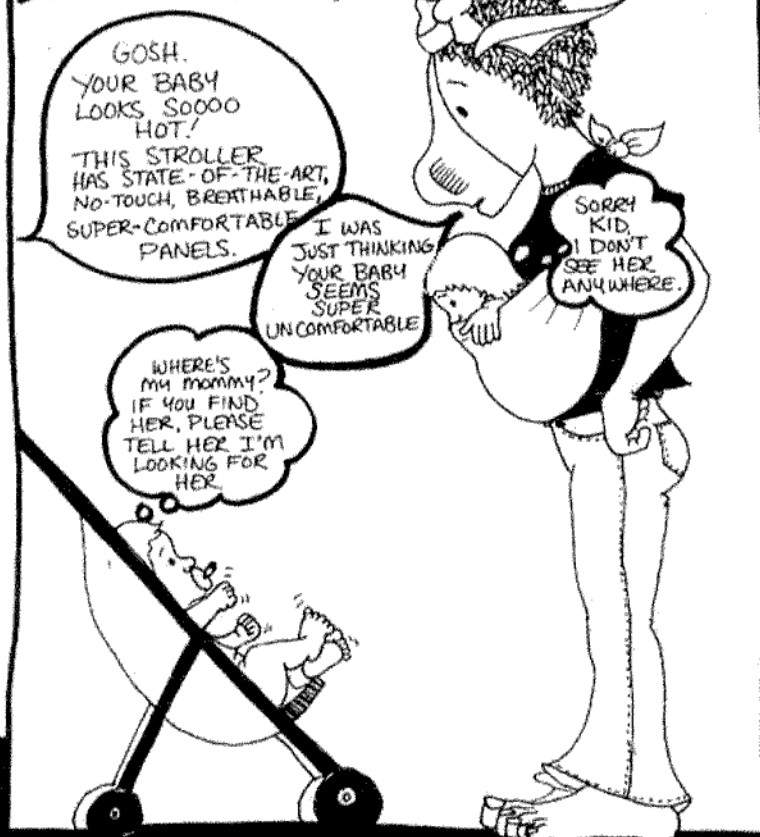
Ze wil ook graag dat je snel een hele nacht doorslaapt, want ze voelt zich te moe om iedere nacht nog een paar keer op te staan en naar beneden te gaan, te wachten tot het flesje warm is (baby niet laten vallen!), wakker te blijven tot jij je flesje hebt leeggedronken en weer diep genoeg slaapt zodat ze je één kans op twee weer in je wiegje kan leggen zonder dat je weer wakker wordt. Haar dokter vertelt haar dat je wel zal leren om door te slapen wanneer ze jou een paar nachties alleen laat huilen.

Je huilt en huilt en huilt, helemaal alleen op je schattige kinderkamertje met het konijntjesbehang aan de andere kant van het huis, maar niemand komt. Mama zit op Mars. Je besluit om het op te geven. Een beetje apathisch te worden. Om jezelf te beschermen keer je je af van het leven en besluit je om de vlucht te zoeken in de slaap en in een levenloze knuffel, tut of sabbeldekontje. De wereld is een onveilige, vijandige plaats.

De eerste levensmaanden kunnen dus duidelijk heel wat lijden met zich mee brengen. Je komt onzacht ter wereld, je mag niet naar je behoefte in de armen van je ouders zijn, je wordt nauwelijks begrepen, je hebt vaak honger, je voelt je vaak eindeloos lang alleen 's nachts en je wordt die heerlijke, voedzame, troostende borst met de vloeibare liefde ontzegd.

En hoe kunnen al die getormenteerde zieltjes, die zoveel pijn, angst en verdriet kennen kiezen voor vrede, tolerantie en duurzaamheid? Je zou voor minder bange racist of wraakzuchtige dictatoriale baas worden. En je kunt je de vraag stellen of onze drang tot overconsumptie niet ter vervanging dient van iets anders wezenlijks dat we gemist hebben toen we zo klein waren...

HATHOR the COW GODDESS

©2003 HEATHER CUSHMAN-DOWDIE

"THINK OF A BABY'S GESTATION AS LASTING-
EIGHTEEN MONTHS- NINE MONTHS INSIDE THE WOMB
AND AT LEAST NINE MORE MONTHS OUTSIDE...
BY EXTENDING THE WOMB EXPERIENCE, THE
BABYWEARING MOTHER (AND FATHER) PROVIDE
AN EXTERNAL REGULATING SYSTEM THAT BALANCES
THE IRREGULAR AND DISORGANIZED TENDENCIES
OF THE BABY."

-DR. SEARS, THE BABY BOOK

OVER NATUURLIJK, VEILIG HECHTEND OUDERSCHAP

Gelukkig zijn er door de eeuwen heen steeds holistischere strekkingen geweest (vaak ook in de lagere klasse, want dat was ook gewoon veel praktischer/ goedkoper). Zo zijn er ook vandaag ouders die een kind niet bekijken als iets "waaraan gesleuteld" moet worden, maar als een persoon die inherent goed wil doen/ sociaal wil zijn/... en dit vanzelf wel naar boven zal komen wanneer je het ritme van je kind volgt. Deze mensen willen hun kind niet "opvoeden" en kneden maar zijn gewoon ouders die hun kind zullen begeleiden wanneer nodig. Zij zien bijvoorbeeld hun kinderen graag op eigen ritme onafhankelijk worden in plaats van hen te dwingen alleen te kunnen zijn. Een vorm van ouderschap, dus, die vertrekt vanuit een veilige HECHTING. De Engelse term, onder invloed van het Amerikaanse echtpaar Sears (beiden pediaters) is ATTACHMENT PARENTING, wij nederlandsstaligen hebben gekozen voor "natuurlijk ouderschap". Natuurlijk, omdat er niet kunstmatig gesleuteld wordt aan bepaalde vaardigheden van je kind (zoals zindelijkheid, alleen kunnen zijn, doorslapen,...) en omwille van het gebruik van zo weinig mogelijk kunstmatige hulpmiddelen. Dus liever geen tut, geen park, geen wieg, geen buggy. Wel mama, papa, borsten, een goede draagdoek en een grooooot bed waar iedereen in kan.

<<Natuurlijk Ouderschap gaat uit van de volgende doelen: ken je kind, help je kind zich goed te voelen en geniet van het ouderschap. Om deze doelen te kunnen bereiken zijn zes handvatten geformuleerd:

1. Blijf na de geboorte in contact met je baby. Als na de geboorte het contact om medische of sociale redenen wordt verbroken, probeer dit dan te herstellen zodra dat kan.
2. Geef gehoor aan de signalen van je kind. Laat je kind niet alleen als het huilt maar koester het, ook als je het verdriet niet kunt wegnemen.
3. Geef zolang mogelijk borstvoeding. Borstvoeding is meer dan voeding. Het is een ideaal troostmiddel en kan op verzoek van het kind gegeven worden. Geef je geen borstvoeding, probeer dan flesvoeding op verzoek te geven en doe dit als ouders zoveel mogelijk zelf.
4. Draag je kind zoveel mogelijk bij je. Je kunt een draagdoek gebruiken waardoor je je handen vrij hebt.
5. Slaap samen met je kind of zet een co-slaper tegen je bed aan.
6. Geef ruimte aan de ontwikkeling van empathie door positief in te grijpen en geen agressie te gebruiken.
7. Vermijd vaak voorkomende of langdurige scheiding.
8. Evenwicht bewaren in gezinsleven. (Hiermee wordt bedoeld dat het geen zin heeft om je op te offeren en doodvermoeid of ziek te worden)

Deze handvatten zijn niet alleen middelen om je kind te leren kennen: het zijn tevens directe behoeften van een baby. Door deze middelen zoveel mogelijk toe te passen kom je tegemoet aan die behoeften en zal je kind zich goed voelen. Door je kind bij je te laten zijn kun je bovendien als ouders gaan en staan waar je wilt. Dit heft de beperkingen en het isolement op waar jonge ouders soms in terecht komen als gevolg van de regel dat baby's op tijd naar bed en op tijd gevoed moeten worden. Als je ingaat op wat je kind aangeeft kun je de regels loslaten en de klok opzij zetten. Zo krijgt het genieten van je kind meer kans en als gevolg daarvan ontstaat er een positieve, warme sfeer in het gezin.>>

OVER LACTIVISME EN ANDERE HELDENDADEN

Een Amerikaanse kunstenares, geïnspireerd door haar eigen zwangerschap en baby, werd de eerste cartoonheldin die streed voor een belevingsgerichtere omgang met onze kinderen. Zij is "HATHOR THE COWGODDESS". Ze gelooft in thuis bevallen, zonder kunstmatige ingrepen en in zo "zacht" mogelijke omstandigheden voor het kindje. In borstvoeden op vraag en niet op schema (schema's zijn voor bureaucraten) tot wanneer het kindje zelf aangeeft dat het stopt met de borstvoeding (rond 2-3-4 jaar). Zij organiseert ook "nurse-ins" in winkels of restaurants waar borstvoedende vrouwen de deur werden gewezen. Ze noemt zichzelf een "lactiviste". Zij is ervan overtuigd dat constant contact gehandhaafd moet worden wanneer mogelijk: door een draagdoek overdag en het delen van het bed 's nachts. Hathor heeft een "familybed" waar baby's, peuters en poezen kriskras over ma en pa verspreid liggen. Zij weigert te geloven in het nut van het Amerikaanse schoolsysteem en zorgt dus zelf voor "onderwijs". Ze noemt haar kinderen "100% cage-free".

Ten slotte wil ook zij graag de wereld verbeterd zien en is ze bijvoorbeeld regelmatig als koe met een reuzachtig papier-macheëen hoofd op anti-bush-betogingen in de States te zien.

(zie: <http://www.thecowgoddess.com/>)

Waarom vertel ik dit hier nu, ik bedoel hier in de QueerGazet? Omdat ik het niet aan de meeste mensen die al kinderen hebben moet vertellen. Hun weerstand is te hoog en zij verzetten zich vaak tegen opkomende schuldgevoelens die met deze inzichten gepaard gaan. En zwangere vrouwen hebben meestal zoveel twijfels dat ze heel snel 1 meestal kindonvriendelijke pedagogische expert willen gaan volgen of zich gemakkelijk laten beïnvloeden door de gangbare norm die zegt dat huilen goed is voor je baby en dat je ze maar beter niet verwent. Nee, dié mensen die misschien ooit nog aan kinderen zullen beginnen, moet deze info bereiken. Of instinctieve en empathische ouders die al begonnen te twijfelen.

Borstvoedende en babydragende moeders onder jullie. iedere keer dat jullie de borst geven in 't stad of in de supermarkt, aan de bushalte of in het park geven jullie een sterke boodschap mee aan jongere of oudere potentiële moeders en vaders. Beschouw iedere verschijning met jullie baby in de draagdoek als een actie. Verspreid het woord dat baby's gemaakt zijn om gedragen te worden en aan moeders of vaders zijde te slapen. Dat baby's recht hebben op bijna constante toegang tot hun moeders borst en lijf.

PUT DOWN YOUR ARMS AND PICK UP YOUR CHILDREN!

Hathor over de these van haar werk, in het bijzonder over de cartoon hiernaast, die ze maakte kort na 11/09/01, toen de oorlog tegen Afghanistan gepland en ook al sprake was van een volgende oorlog tegen Irak:

"If babies are unconditionally loved, have all of their needs met and are treated with respect as they grow... If they feel right and secure and at one with the world, then their perceptions of the world (fear and truth and peace and the worth of human life) will be very different than the generation of hard-line morons that we have in power right now. I call it the evolution revolution - raising our children to be better at living in this world than we are..."

HATHOR ^{the} COWGODDESS

ON TERRORISM AND THE RESPONSES TO...

OH
EVOLVE
ALREADY!

I AM
EVOLUTION.

I AM
REVOLUTION.

NURSE
A
CHILD,
NURSE
A
NATION

©2001 HEATHER CUSHMAN-DOWDSEE *NURSE A CHILD, NURSE A NATION ©MELADY LEGGET

JOIN HATHOR ^{the} COWGODDESS'S EVOLUTION REVOLUTION

HOME BIRTH • BREASTFEED ON DEMAND • MAINTAIN CONSTANT CONTACT • SHARE SLEEP AND SPACE • QUESTION SCHOOL OR BETTER YET UNSCHOOL • LIVE TO WORK • SPEAK TO ME ABOUT IT CREATIVELY

In mijn herinnering

dat wil zeggen, nergens
in een huis achter mijn huis
ligt de plek **WAAR IK ECHT WOON**

hoe wel iker al lang niet ben geweest
toch woon ik alleen daar

met mijn ogen

dat wil zeggen,
achter met ogen
zie ik de dingen zoals ze **ECHT** zijn

ik kan niet meer anders
minchien ben ik gek

ik zie jou en de wereld
ik lees de wereld
op eigen wijze

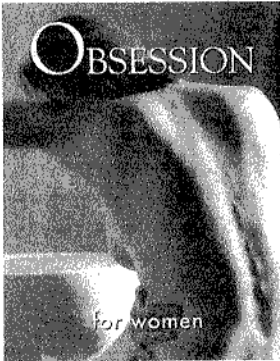
tekst: Elke R.
vormg.: Kimmik

IK WOON IN MIJ
ik woon in die wereld
IN DIE WERELD
DIE ENKEL BESTAAT (IN MIJ)

Schoonheidsheld-inn-en zijn vals, jij bent echt

Robin

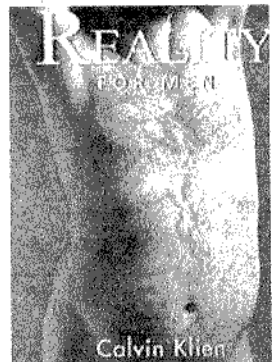
Op een doordeweekse dag loop ik over straat in Gent. Ik besluit ze eens te tellen, de vele ideale mannen en (vooral) vrouwen die je ziet op reclameborden, op trams en bussen, op schermen allerlei. Het zijn er veel. Veel te veel. Ze geven me een ongemakkelijk gevoel. Een gevoel van tekortschieten. Een gevoel alsof me geweld wordt aangedaan. De boodschap is duidelijk: Wij zijn mooi en rijk, wij hebben wat jij moet hebben, wij zijn waaraan jij je moet spiegelen. Het is niet meer dan normaal dat je ons vol verlangen aanstaart. Wij zijn jouw ideaal, jouw helden.

De modellen op affiches, in tijdschriften en in clips beweren perfect te zijn, en eisen van ieder die hen ziet dezelfde perfectie. Gevolgen: anorexia, complexen over buiken / borsten / billen / haar op je rug of benen / viriliteitgehalte. Je denkt dat je niet mooi bent terwijl je er prima uitziet. Je verbeeldt je dat je aan die gigantische eisen een beetje tegemoet komt als je dezelfde kleren en haarmousse bezit die je helden hebben, als je hetzelfde drankje drinkt of naar dezelfde muziek luistert. Of je denkt dat je daar niet intrapt, maar intussen koop je hun producten tóch.

De bikinicampagne van H&M is voor de zoveelste keer in mijn arme jonge leven uitgebarsten: de borsten en bruine dijen knallen me van overal tegemoet. "De lente begint! Ieder zijn afslank- en verstevigingskuur!", lees ik in een winkelatalage. Thuis krijg ik van MTV eindeloos veel cellulitisloze billen geserveerd. Een hiphopper verdwijnt naar de horizon in de grootste blinkende sportkar die je je kan voorstellen.

Dit zijn helden die in ons dagelijks leven dingen van ons eisen die we nooit kunnen bereiken. Het is het ideaalbeeld van vrouwen en mannen waarmee we elke dag weer geconfronteerd worden zonder dat we erom hebben gevraagd. Ook zonder dat we er veel weerwoord aan kunnen bieden. Ik denk dat zulke helden permanent veel schade berokkenen. Hoeveel meisjes en vrouwen dromen niet van plastische chirurgie? Hoeveel (nep)diëten worden er elke dag begonnen zonder dat ze nodig zijn? Waarom gebruiken we nog steeds de zonnebank en ongezonde bruinen-zonder-zon crèmes en waarom worden er schadelijke afslankpillen verkocht en geslikt?

In tv-programma's als 'Beautiful' krijgen verbouwing van hun worden emmers vol onvermijdelijke en vaak foto's. Voor-en-na is al in minder extreme tv-bladen zoals Flair. dat zo vaak op ons de meesten onder ons voelen in hun unieke wel om een bepaald promoten en de behandelingen die je Al gemerkt dat de

**KOOP EEN HUIS
NEEM EEN BAAN
RIJ DIE AUTO
GRIJP DAT WIJF
DRINK DIE FLES
SLIK DIE PILLEN
SCOOR DAT PUNT
GELOOF DIE ONZIN**

Loesje

Picture 1045
6901 BA, Arnhem
http://www.loesje.org

'The Swan' en mensen een grondige lichaam cadeau. Er emoties getoond en de herhaalde voor-en-na een hele tijd populair programma's en in Waarom krijgen we bord? Vast niet omdat zich heel tevreden lichaam. Misschien schoonheidsideaal te producten en daarvoor nodig hebt. dames en heren er na

We doen het onszelf aan, maar tegelijkertijd is het moeilijk om voor onszelf komaf te maken met de eisen van de commerciële schoonheid. Als je akkoord gaat met (een deel) van het bovenstaande, dan kan je wel je eigen beeld over schoonheid aanpassen en erover waken dat het jezelf geen schade berokkent. Dat is niet gemakkelijk, maar nodig als je zelfrespect en kritisch en integer leven belangrijk vindt.

Een paar vragen die je misschien helpen om je ideeën over schoonheid aan te passen. Waarom zou je superslank moeten zijn? In de realiteit hebben bijna alle vrouwen extra vet aan buik en billen, wat trouwens de welvingen oplevert die de hele geschiedenis door geroemd zijn door schilders, schrijvers en vele anderen. Vind je het ook niet heel vreemd dat er nog steeds zieke (anorectische) mensen de catwalk op worden gestuurd? Waarom moet je de kledij dragen die op dit moment hip is? Hou je dan niet meer van die favoriete broek die jezelf zo typeert? Waarom zou je eender welk kledingstuk dragen als het niet comfortabel zit? Wat is er in godsnaam mis met af en toe een pukkel op je gezicht? Hoeveel mensen zullen vandaag over die pukkel struikelen, als je heel eerlijk bent? Jijzelf ja, maar verder kan het niemand schelen, geloof me.

Lezers van de QueerGazet hebben het meestal wel al door, maar zoveel mensen rondom ons niet. Je hebt geen overvolle kleerkast, geen rekken vol producten nodig om er goed uit te zien. Waarom zou je de hoge schoonheidseisen van opdringerige modellen en sterren slikken? Heb je dan geen eigen mening over wat mooi is? Heb je ook niet je eigen voorkeur? Het is veel leuker om volgens je eigen regels goed in je vel te zitten. Je hebt meer vertrouwen en je kan erop rekenen dat je morgen en overmorgen ook nog mooi bent.

In tegenstelling tot de modellen en sterren in het straatbeeld en op tv, ben jij geen statisch object dat enkel bestaat om een commerciële droomwereld te scheppen. Jij bent een echt mens, en jij bent veel voller, interessanter dan welke schoonheidsheld(in) ook.

Ik probeer mezelf meer te appreciëren en zorg te dragen voor mezelf, in plaats van me te laten verblinden door de lege perfectie van marketeers. Het is bevredigender om mijn eigen impulsen te volgen dan die van de reclamejongens. Al ben je het tegenovergestelde van de schoonheidsidealen, als je probeert te zijn wie je echt bent, dan voel je je goed.

Volg jezelf en hou van jezelf. Om de slogan van een bekend schoonheidsmerk eens op een andere manier te gebruiken: WANT JE BENT HET WAARD!

Adbusting: perfecte vrouwenlichamen in lesbisch-voor-hetero's-stijl lekken menstruatiebloed en priezen een komkommer(dildo) aan (=potentieel bedreigend lesbisch!)

kill our heros, adore yourself

**„VROUWEN
STRIPPEN!“**
door KA

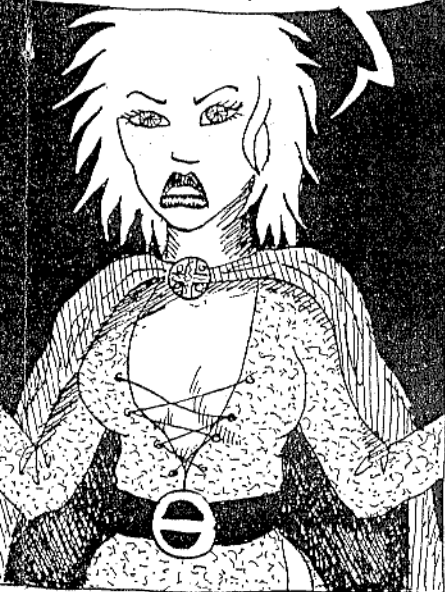
LEKKER,
DE HELDIN
UITHANGEN!

GELUKKIG
KWAM IK TOEN IN
EEN VROUWENSTRIP
TERECHT...

MAAR IN VEEL STRIPS
MOET JE DE HELE
TIJD HALFNAAKT
RONDLOPEN...

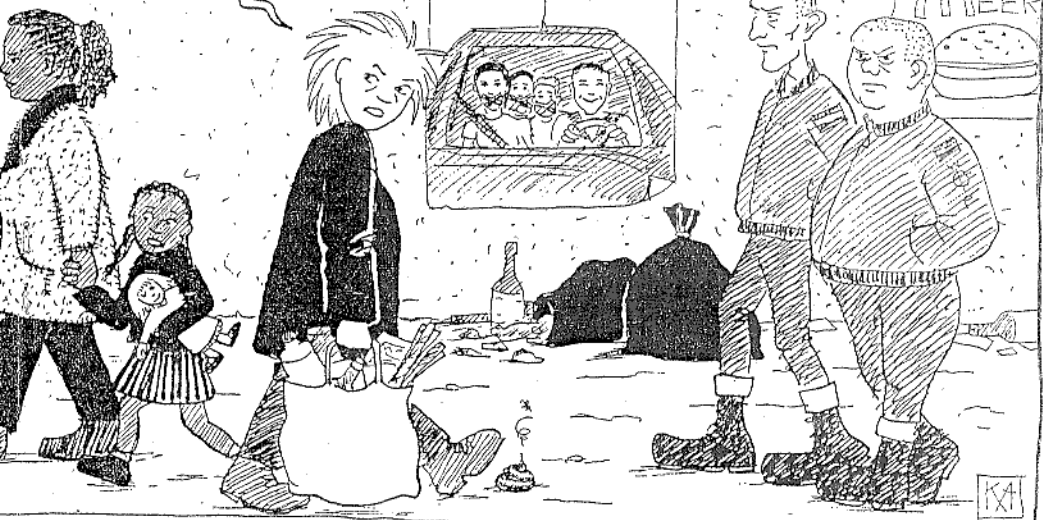

IN DE
SNEEUW?!

OP HOGE
HAKKEN?!

ZÓ REALISTISCH
HOEFT NOU OOK
WEER NIET!

Het Japanse videospelletjesbedrijf NIEN TIENDO stelt een nieuw edukatief kinderspel tegen homofobie voor, speciaal voor de Spaanse markt:

Super Armario Bros

In deze nieuwe editie zal de bekende mollige en besnorde flikkerloodgieter verschillende levels moeten doorlopen op zijn weg naar de uitgang van de kast (el armario).

Level 1. De familie

ARMARIO BROS wordt geboren in de schoot van een Spaanse familie. Hij zal een vijandige omgeving moeten overleven waarin de vader verkondigt: "Het ergste wat me kan gebeuren is een flikker als zoon hebben." en de moeder: "Wat goed dat er nu AIDS is. Dat al die perversen maar doodvallen!" Hoe zal onze held zich staande houden met degelijke ouders?

Level 2. De school

Zodra ARMARIO BROS de schoolpoorten binnenstapt, merken de andere kinderen welk vlees ze in de kuip hebben. Ze schelden hem uit en slaan hem in elkaar vanaf het eerste leerjaar tot het laatste middelbaar. ARMARIO BROS zal weten wat het betekent een mietje te pesten en zal beschikken over diverse opties: zelfmoord? Tegenaanval? Aangifte bij de politie? De school in brand steken?

Level 3. De parochie

ARMARIO BROS wordt door zijn ouders naar de catechese gestuurd. Daar zal hij moeten strijden tegen de homofobie van de priesters, die niet nalaten te herhalen dat flikker zijn een zonde is, een perversie en een gruwel. Zal ARMARIO BROS de ongewenste intimiteiten van de priesters in de biechtstoel doorstaan?

Level 4. De partij

ARMARIO BROS sluit zich aan bij de communistische partij, in de hoop dat hij door politiek engagement aan homofobie kan ontsnappen. Edoch, zodra hij uit de kast komt, maken zijn kameraden hem het leven onmogelijk. Wegens zijn solidariteit met de gevangene homo's in Cuba wordt hij uiteindelijk uit de partij gezet.

Level 5. De politie

ARMARIO BROS stort zich in een leven van seks en plezier in openbare WC's en in parken. In één daarvan vallen neonazi's hem aan en zal hij zich tegen hen moeten weren. ARMARIO BROS geeft hen aan bij de politie, waar hij wordt opgesloten voor openbare zedenschennis. Hoe zal hij uit de bak komen?

Level 6. Het werk

ARMARIO BROS zoekt werk maar door zijn opvallende verwijfdheid sleept hij nergens een kontrakt in de wacht. Uiteindelijk vindt hij een job als kelner in een bar, alwaar hij de aanvallen zal moeten afweren van zijn kollega's en klanten.

Level 7. Het kommando

SUPER ARMARIO BROS raakt al dat homofob geweld kotsbeu en richt een guerrilla kommando op met zijn potten vriendinnen. De vele omzwervingen van het Comando Maribomba onthullen we je niet - ontdek ze zelf als je aan dit level van je videogame geraakt!

Panik Qulture : een outing van de dominante cultuur

kimmik

Panik Qulture is een activistengroep die kulturele propaganda aan de kaak stelt. Ze richten zich op actuele mediadiscours in Frankrijk. Alle discours zijn doordrongen van ideologie: cultuur is niet neutraal! Bij dominante discours valt dat niet altijd op, toch zijn ook zij politiek geïntereerd. Hun ideologie verdedigt het verschil tussen de geslachten en stelt heteronormativiteit, blankheid en een burgerlijke levenswijze voor als enige leefbare kondities. Panik Qulture ontbloot die discours. Vanuit hun individuele perspectieven stellen de PQ-activisten een perverse herlezing voor van kulturele producties. Ze outen de dominante cultuur als zijnde hetero, seksistisch, racistisch en bourgeois. Tegelijk proberen ze nieuwe identifikatiemogelijkheden te scheppen.

Hun actiemethodes bestaan in publieke interventies, filmproductie- en verspreiding en workshops. Eén actie was bijvoorbeeld gericht tegen de Disneyfilm *The Incredibles*. Alleen al de affichecampagne van die film verenigde alle elementen waar Panik Qulture tegen ageert. Het blanke, burgerlijke en seksistische heteromodel wordt opgevoerd als een doodgewone doorsneesituatie. De slogan luidde: 'une famille de

super heros *super ordinaires!* Maar ze zijn niet *ordinaires*, doodgewoon: ze hebben heel specifieke eigenschappen. Dus trok Panik Qulture een week lang langs bioscopen die de film verspreidden en naar de Disney Store op de Champs Elysées. Verkleed als *The Incredibles* deden ze een parodiërende

performance van deze superhelden: ultrahetero's, ultraseksisten, ultraracisten en ultrabourgeois. De mensen keken en luisterden vaak gewoon, maar sommigen zongen de slogans mee en enkelen stelden ook vragen. Sommige tieners vroegen zelfs wat dat betekent, "hetero".

Een directere en tegelijk intiemere aanval kreeg het boegbeeld Lévi-Strauss te verwerken. Deze Franse antropoloog bestudeerde onder ander familiebanden bij "primitieve" volkeren. Hij wordt nog altijd gevierd als één van de grote denkers van de twintigste eeuw, maar Panik Qulture had nog een eitje met hem te pellen. Een samenvatting zie je in hun kortfilm *La culture hétéro vous savez où je me la mets* (de heterokultuur, weet je waar ik ze steek.) Ingrediënten: 4 performers, 1 kont, 1 boek van Lévi-Strauss en veel gel...

Van de actie tegen *The Incredibles* maakte Panik Qulture ook een kortfilm: *Les Super Hé(té)ros*. Beide filmpjes waren

te zien op Pink Screens in Brussel (mei) en wie weet binnenkort ook in Gent...

PANIKQULTURE
@ YAHOO.FR

Zero Hero

Nina

verslag van het riot grrrl evenement in Eurodusnie
(Leiden, NL) op vrijdag 20 mei

I wanna be your Joey Ramone
Pictures of me on your bedroom door
Invite you back after the show
I'm the queen of rock and roll
(Sleater-Kinney - "I wanna be yr Joey Ramone")

Kill Rock Stars is de naam van een Amerikaans onafhankelijk riot grrrl platenlabel, ongeveer 15 jaar geleden opgericht. In een tijd dat posters van talrijke (cock)rocksterren op de slaapkamermuren van jonge muzik-liefhebbersters prijkten, bracht Kill Rock Stars tegendraadse muziek uit van (feministische) artiesten die niet de ambitie hadden om rijk en beroemd te worden, maar die gewoon plezier hadden in muziek maken en optreden. Ze streefden naar de opheffing van de grens tussen podium en publiek en slaagden daar wonderwel in. Hele resem's groepen en mensen zijn door hen beïnvloed, maken nu zelf muziek, richten labels op, schrijven zines, etc.

Geïnspireerd door de do-it-yourself ideeën van riot grrrl en punk werd er 20 mei in een kraakpand in Leiden een optreden/evenement onder de naam **Zero Hero** georganiseerd door Manuela. Manuela, lid van **Bunnies On Strike** (een creatief feministisch collectief uit Nederland) schreef enkele jaren geleden het zine *Eye-Scream* waarin ook teksten verschenen over haar mening over rocksterren en idolen ("Kill Your Idols").

Het was al weer even geleden dat ik nog naar een riot grrrl optreden in Nederland was geweest. Nadien ben ik altijd superenthousiast door de energie die er op zo'n evenementen wordt uitgestraald. Iedereen loopt rond met een grote glimlach. Veel mensen kennen elkaar van vorige optredens of acties, maar hebben elkaar al een tijdje niet meer gezien. Het doet deugd om zoveel gelijkgestemden bij elkaar te zien. De optredende groepen zijn dan ook echt vrienden, wat de muziek extra leuk maakt. En wie heeft er dan nog nood aan zoiets als een onbereikbare rockster? Deze riot grrrls zijn mijn helden, maar ze staan niet op een platform. Ze staan op dezelfde hoogte als ik.

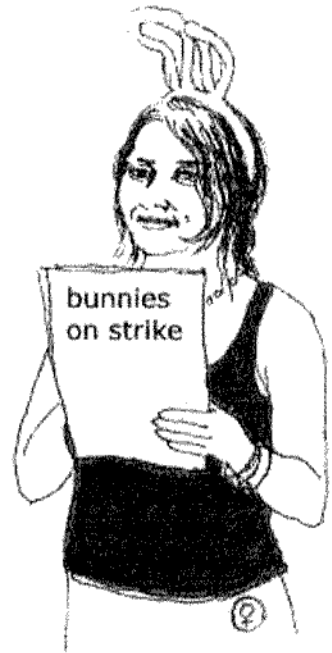
Dit was de eerste editie van Zero Hero. In september is de volgende gepland. Het was de bedoeling dat mensen zich gingen verkleeden als hun held(in) en dan een Bunnies On Strike cadeautje (zines, 7"s, etc) kregen,

maar enkel Tanja was verkleed (als Madonna) en aangezien zij ook lid is van Bunnies On Strike, werden er geen cadeautjes uitgedeeld.

Na een tekenfilmvoorstelling en heerlijk veganistisch "Super V" eten, begonnen de groepen te spelen. Allereerst **Displayed** met drummer/zangeres Nora, gitariste Astrid en bassiste/zangeres Suzanne die ik al een paar jaar ken, maar ik had haar nog nooit zien optreden (wel gehoord). Dan beginnen m'n rocksterideeën misschien wel even te wankelen. Suzanne *is* een rockster, maar gelukkig *zonder* de bijhorende arrogantie en *met* een do-it-yourself ideaal. Ze zingt erg expressief en Nora ook heel mooi op muziek die beïnvloed is door **Heavens To Betsy** en **Sleater-Kinney**.

Daarna zijn de **Fatwa's** aan de beurt. Deze Amsterdamse anarcha-feministische punksters spelen heel snelle en korte nummers die **The Ramones** in het niets doen verdwijnen. Ze hebben een leuke bassiste met een heel laaghangende bas Faby, een stoere zangeres met een rauwe stem en een nog stoerdere gitariste. Jammer dat de groep wat later aankwam en al vroeg weg moest, maar ik heb toch nog met Faby kunnen babbelen.

Dusty Blinds hebben dezelfde drummer als Displayed en daarnaast Gijs op gitaar (met een cool transgender-filmfestival T-shirt aan) en Maaïke op zang en gitaar. Ze spelen een soort van emocore/indierock die sommigen aan **Team Dresch** deed denken. (Over Team Dresch gesproken: Donna Dresch is zeker ook een van mijn heldinnen.)

Happy Home Makers waren de laatste groep. Ze zijn afkomstig uit de streek van Bretagne en net als de Fatwa's hebben zij ook op **Ladyfest Liège 2003** gespeeld (dat ik mee georganiseerd had), maar sindsdien had ik hun niet meer gezien. Ze spelen naar mijn mening superleuke melodieuze hardcorecrustpunk met occasionele gromstemmen. In hun set zaten twee covers: één van The Ramones (daar heb je ze weer) en één van **Babes In Toyland** (waarop de aanwezige riot grrrls meteen wild werden).

Op de fuif nadien werd er naar mijn smaak iets minder interessante muziek gedraaid, maar een aantal die-hards bleven toch nog dansen. In ieder geval was het voor mij een geslaagde avond en ik kijk al uit naar september! Tot dan!

Ani Difrancó: stampvoetend en hartveroverend

kimmik

Jaren geleden ging ik nog naar het Cactus Festival. Toen hadden we nog geen gsm's en hoefden we ook niet af te spreken om dan nog een halfuur in de menigte te lopen zoeken. Je kwam er iedereen vanzelf weer tegen nog voor je ze aan het zoeken was. De groepsnamen deden er voor mij niet toe, ze waren toch onbekend. Maar een vriend kwam speciaal voor Ani Difrancó. Een vriendin van hem was er zot van. Ik dacht: "Nou, dat ga ik uit de verte ook eens gadeslaan."

Er kwam een klein figuurtje op met knalgroene ontplofte dreadlocks. Ik weet niet meer wat haar eerste nummer was, maar op het einde van dat lied stond ik al tussen de eerste rijen en bij het volgende was ik hartstochtelijk aan het dansen met mijn mond nog halfopen van verstomming. Wat een fenomeen, die kleine, grimmige en tegelijk lieflijke vrouw, met haar nerveuze gitaarriffs, haar politieke liedjes en haar naakte gedichten. Ze stond daar wel tussen muzikanten, maar leek moederziel alleen met een grimmige woede de wereld te trotseren en met een charmante geveleidheid haar onzekerheid te verdragen. Ik had het gevoel, nee, ik wist absoluut zeker dat iedereen hier, tot de baby's en de honden toe, op slag verliefd was geworden op Ani, wiens naam we nog met moeite kenden. Die groene, stampvoetende fee met de folkgitaar creëerde een sfeer waarin het voltallige cactuspubliek minstens tot het einde van de set hun stekels opborg en enkel nog gelukzalig kon glimlachen in een roes van vredelievendheid.

Het moet gezegd dat de zon scheen en het Brugse festival zelf nog erg vriendelijk was. Bovendien is verliefdheid op het eerste zicht niet per se duurzaam. Toen ik haar later met opgeblazen verwachtingen weerzag in donkere concertzalen, bracht ze nooit meer diezelfde roes bij mij teweeg. Van idool boven mijn bed teruggebracht naar een mens van vlees en bloed (die daarom niet minder respect verdient). Gek genoeg heeft ze hier zelf op geanticipeerd:

*i used to be a superhero
no one could hurt me
not even myself
you are like a phone booth
that i somehow stumbled into
and now look at me
i am just like everybody else*

Heldin of niet, Ani Difrancó blijft gestaaf zowat elk jaar minstens één plaat uitbrengen op haar eigen label *Righteous Babe Records*. Haar reacties op de gevolgen van 11 september kwamen vroeg en klinken alsof ze in de VS enkel in diepe, goed geïsoleerde kelders resoneren. Soms raakt ze afgeleid door haar privé-leven en produceert ze enkel liefdesliedjes. Maar altijd vind je in haar songs en gedichten geniale beelden, ontroerende poëzie en humor terug.

Over wat Ani Difrancó – intussen getrouwd met één van haar muzikanten – betekent voor feministes, lesbiennes en zoekenden, kunnen boeken vol geschreven worden. Ik beperk me tot het citeren van één van mijn lievelingsnummers.

*guess there's something wrong with me
guess i don't fit in
no one wants to touch it
no one knows where to begin
i've got more than one membership
to more than one club
and i owe my life
to the people that i love*

*he looks me up and down
like he knows what time it is
like he's got my number
like he thinks it's his
he says,
call me, miss difranco,
if there's anything i can do
i say,
it's mr. difranco to you*

*some days the line i walk
turns out to be straight
other days the line tends to
deviate
i've got no criteria for sex or race
i just want to hear your voice
i just want to see your face*

*she looks me up and down
like she thinks that i'll mature
like she's got my number
like it belongs to her
she says,
call me, ms. difranco
if there's anything i can do
i say, you know i've got spots
mind if i've got stripes, too*

*their eyes are all asking
are you in, or are you out
and i think, oh man,
what is this about?
tonight you can't put me
up on any shelf
'cause i came here alone
i'm gonna leave by myself*

*i just want to show you
the way that i feel
and when i get tired
you can take the wheel
to me what's more important
is the person that i bring
not just getting to the same restaurant
and eating the same thing*

*guess there's something wrong with me
guess i don't fit in
no one wants to touch it
no one knows where to begin
i've got more than one membership
to more than one club
and i owe my life
to the people that i love*

Paris is burnt-out, Drag Kingdom sparkling

Interview met een drag king specialist

Per. Ignorance: Een drag king, wat is dat eigenlijk? Hetzelfde als een drag queen, maar dan omgekeerd?

Prof. Dr. Dreg: Ja en nee. (Een tweeslachtig antwoord – het was te verwachten!) Drag queens zijn doorgaans biologische mannen die eruit zien als een vrouw, en drag kings bio-vrouwen die een mannelijkheid performen, tot zover gaat de kruisvergelijking op. Maar mannelijkheid is natuurlijk niet hetzelfde als vrouwelijkheid, kijk maar eens om je heen, men benadrukt het overal. Dus per definitie is de performance al iets compleet anders.

Ms. Skeptica: Performance, zeg je. Is dat een modewoord voor travestie?

Prof. Dr. Dreg: Travestie is een algemenere term voor kleren dragen van het andere geslacht. Het is wel een psychiatrisch geladen term, dus je kan beter *cross-dressing* zeggen. Cross-dressen kun je doen in je slaapkamer, op straat, in een pashokje... *Drag kingen* impliceert toch dat je in publieke ruimtes je gezien wordt, dat je zelfs een show opvoert. Eigenlijk is alle gender een show of een performance, iets dat we uitbeelden, iets dat we konstant zien en imiteren. Maar dat wordt pas heel duidelijk als je er een kleine *twist* aan geeft, als je iets overdrijft of uit de normale context haalt. In podiumacts zie je dat goed. Daar merk je ook duidelijk de verschillen met drag queens. Zij houden het bijna altijd op een solo playback act – nog altijd, na al die jaren. Drag kings bestaan nog niet zo lang, maar je ziet een veel grotere variëteit in hun acts. Meestal treden ze ook in groep op.

Ms. Curiosa Diplomatica: Heb je misschien meer dan één king nodig om van mannelijkheid een act maken? Want ik kan me moeilijk voorstellen dat een drag king op zijn eentje even extravagant is als een queen.

Prof. Dr. Dreg: In eerste instantie kun je wel zeggen dat vrouwelijkheid visueel opvallender is dan mannelijkheid. Een queen kan de show stelen puur met kostuums en bewegingen groter dan zichzelf, terwijl kings juist veel bewegingen moeten afleren, zoals glimlachen en heupwiegen. Maar in plaats van meterslange pluimen hebben mannen toch ook hun eigen resem accessoires, van grote horloges tot auto's. Of kijk maar naar James Bond met al zijn snifjes! Ik ken solo king acts die behoorlijk extravagant en vreselijk camp zijn, zoals van Mo B Dick of van die televangelist die aankondigt dat *Drag Kingdom will commue*, een personage van Diane Torr (beide te zien in *Venus Boyz*). In groep optreden heeft zeker ook andere redenen. Interactie schept meer mogelijkheden. Drag king acts zijn immers niet altijd louter vereringen van muzikhelden, zoals bij drag queen acts wel meestal het geval is. Het kan wel – Dred, bijv., voert tributes op voor zijn hiphophelden – maar meestal is er ook een politieke dimensie, een doelbewuste dekonstruktie van bepaalde aspecten van mannelijkheid. Dus komt er ook vaker een beetje theater bij kijken, als dan

niet interactief: mime, maar ook gesproken woord of zang. Dat is niet evident natuurlijk, aan je stem moet je werken. Maar Queer MC bijvoorbeeld, een drag king hiphopgroep uit Frankrijk, zijn echt indrukwekkend. Hoe zij rappen...

Mr. Macho Insecurio: Dekonstruktie van mannelijkheid... Je bedoelt dat drag kings mannen belachelijk maken?

Prof. Dr. Dreg: Dat gebeurt, maar ik denk niet dat het ooit de bedoeling is om DE mannen te ridiculiseren. Misschien wel eens een specifieke manspersoon, Bush bijvoorbeeld, maar verder gaat het eerder om bepaalde soorten mannelijkheid of beter: mannelijkheden. Dat zijn eigenlijk abstracte concepten, die natuurlijk heel concreet worden wanneer mannen zich die concepten hebben aangemeten...

Pr. Mij-Overdonder-Je-Niet-Met-Onbegrijpelijke-Taal: I beg your pardon? Kunt u wat concreter en minder conceptueel praten?

Mo B Dick

Prof. Dr. Dreg (gaat onverstoord verder): ... en daarom voelen sommige mannen zich wel eens in hun kruis getast. Maar zoals ik zei: mannelijkheid bestaat los van mannen. Een drag king is daarvan op zich al een bewijs. Een biologische vrouw van wie je soms echt zou zweren dat het een man is, dat verwacht natuurlijk, en sommige mannen voelen zich zelfs bedreigd... Maar drag kingen is vooral ook dikke fun, en niet alleen door de spot die er soms in zit. Drag kings doen hun ding ook niet tegen hun goesting, hé. De gast kunnen uithangen is voor velen zo'n bevrijding dat je ze bezwaarlijk mannenhaatsters kunt noemen, anders zouden ze een deel van zichzelf haten, en onderdrukken in plaats van het uit te leven.

Drs. Psychoanalico: Is het daarom dat ze het doen? Zijn het lesbiennes met penisnijd?

Prof. Dr. Dreg (na een schaterbui): Wie weet. Maar in principe kan iedereen drag kingen. Meestal zijn het biologische vrouwen, vaak lesbisch of bi- of poliseksueel, maar net zo goed hetero. Qua genderidentiteit hameren sommigen op hun vrouwelijkheid, maar velen definiëren zich complexer: masculiene vrouw, butch, butchfemme, genderbender, genderfucker, genderqueer, transgender etc etc. Je zou het aan elk van hen persoonlijk moeten vragen. En het gebeurt ook dat jongens drag kingen, zowel trans- als

zowel trans- als bio-boys. Dat is geen contradictio in terminis. Een drag king is niet *per definitie* een vrouw in travestie, maar een mens die mannelijkheden uitbeeldt, niet als evidentie, maar als expliciete performance.

Ms. Let's-Get-Practical-I-Can't-Wait: **En kun je alles leren op die drag king workshops? Of wat zijn dat eigenlijk?**

Prof. Dr. Dreg: Drag king workshops zijn een interessant gegeven. Travestie wordt immers nog altijd beschouwd als een psychiatrische afwijking of zelfs een perversie. Onder een travestiet verstaat men meestal een man die zich stiekem als vrouw opmaakt en verkleedt, daarvan opgewonden raakt en na de ontlading met een schuldgevoel te kampen heeft. Dat is het *medische* beeld. Drag king workshops, daarentegen, zijn op zich al een *politiek* statement doordat bio-vrouwen zich schaamteloos en in groep aan de onvoorspelbare gevolgen van cross-dressing overleveren. Het eerste deel is de uiterlijke transformatie: je leert er een baard plakken, borsten afbinden, een pakketje maken... In het tweede deel leer je typisch vrouwelijke gedragingen af en ontwikkel je een mannelijk personage. Dat is, zeker voor gevorderden, veel interessanter maar ook moeilijker. En helaas blijft er in de praktijk soms weinig tijd voor over. Maar het is een aanzet die je moed en zin kan geven om verder te experimenteren, alleen of met anderen die je daar ontmoet hebt.

Mr. I-Want-To-B-Part-Of-All-That: **Zijn bio-mannen daar ook welkom?**

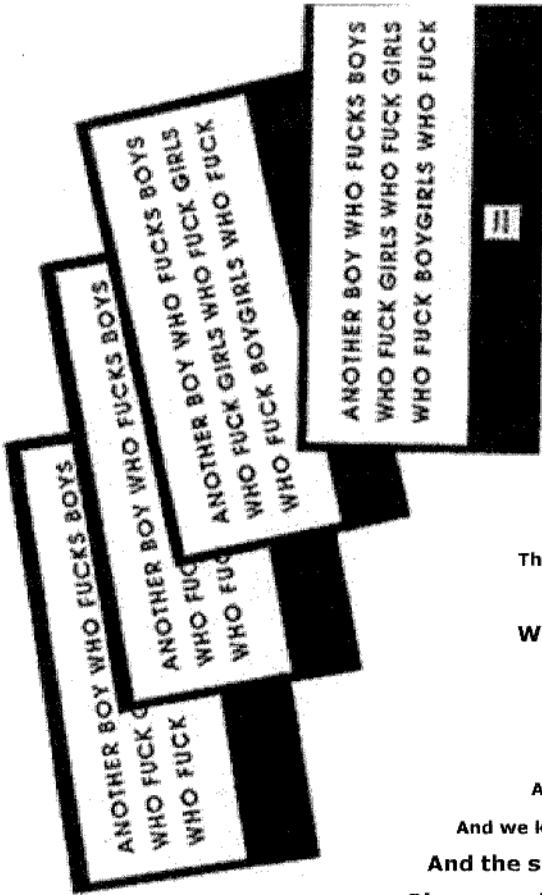

Photo. 1996 by Del LaGrace

Prof. Dr. Dreg: Mannen worden niet altijd expliciet uit drag king workshops geweerd, maar je begrijpt dat het voor hen toch ook minder interessant is. De meeste technieken voor de uiterlijke transformatie zijn voor hen dikwijls overbodig. En voor het overige geldt ook hier: wacht niet op een workshop, maar spreek zelf met mensen af! Jongens die zich ervoor interesseren, denken soms dat het om een *drag queen workshop* gaat. Helaas heb ik zoiets nog nooit weten gebeuren. Als iemand dat ooit wil organiseren, laat het weten! Onder mijn studenten zijn er alvast enkele geïnteresseerden, drag kings die zich ook afvragen hoe je dat nu doet: schminken, op hoge hakken lopen en gracieus op een barkruk zitten...

Literatuur: Judith Halberstam: *Female Masculinity*; Del LaGrace Volcano: *The Drag King Book Film*; Gabriel Baur: *Venus Boyz* **Internet:** Er zijn talloze drag king performers, groepen, foto's en spektakelavonden. Vaak in de VS maar ook in België (OpblaasPOP, 3 sept. Gent), Nederland, Duitsland... Zelfs in Rusland! Zoek zelf...

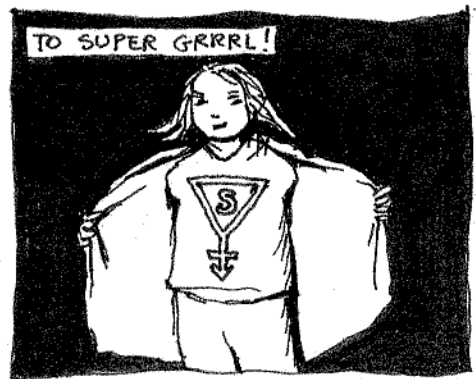
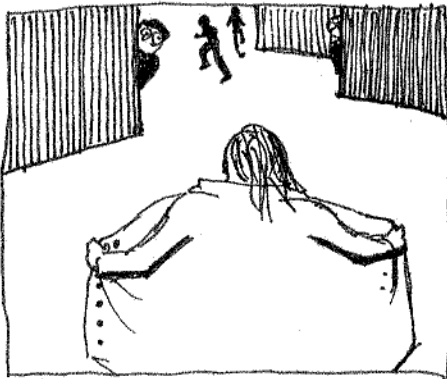
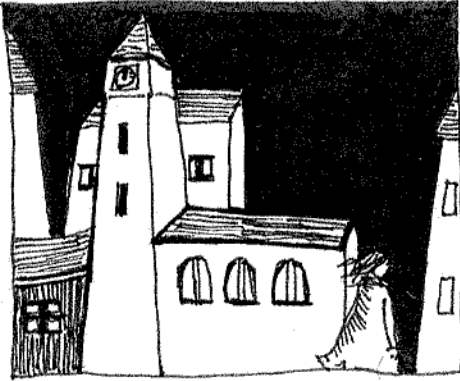
Heroes

David Bowie

I, I will be king
And you, you will be queen
Though nothing will drive them away
We can be heroes, just for one day
We can be us, just for one day

I, I can remember
Standing, by the wall
And the guns, shot above our heads
And we kissed, as though nothing could fall
And the shame, was on the other side
Oh we can beat them, for ever and ever
Then we could be heroes, just for one day

2
We lachen waren om het wandelen en lagen
plots een hoge schutting. Nieuwsgierig sloom de een
op de schouders van de ander om te proberen
te kijken. "Ooh! Ik zie allemaal ~~de~~ blote
mensen!" "Wat zijn het?" vroeg de ander,
"männen of vrouwen?" "Antwoorde de ene
"Jloe moet ik het nu weten?" "Ja
gok." "Ze hebben toch geen kleren aan!"
WE ARE ALL BORN NAKED, THE REST IS DRAG.

NN 63

THE END

DE VROUWENBESCHERMSTER

Britt

Andrea Dworkin was het buitenbeetje van het feminisme. "The most maligned feminist on the planet" werd ze genoemd. Ze was radicaal, slim en een getalenteerde schrijfster. Ze was ook dik, harig, droeg een jogging en geen make-up: kortom ze was voor veel mannen (en ook vrouwen) het prototype van de "mannenhatende feministe". Na de jaren '60 distantieerden nieuwe feministen zich van Dworkin, terwijl de media haar steeds opnieuw in diskrediet probeerden te brengen door haar teksten met opzet verkeerd te parafaseren en haar woorden in de mond te leggen die ze nooit gezegd had. Ze kreeg ook problemen met het uitgeven en herdrukken van haar boeken in Amerika. Waarom deze algemene kruistocht?

Dworkin was een vrouw met inzicht. Wat ze schrijft over porno, man-vrouw relaties, seks, verkrachting en prostitutie is waar. En daarmee stampte ze flink tegen de schenen van het Amerikaanse establishment.

Dworkin probeerde te begrijpen wat het betekent om vrouw te zijn in onze maatschappij. Ze vertrok daarbij van haar eigen verleden. Ze had als dakloze in de prostitutie gewerkt, ze was verkracht en misbruikt, en later werd ze mishandeld door haar eerste echtgenoot. Ze wilde voor zichzelf begrijpen hoe dit allemaal zo maar kon gebeuren. Naarmate ze boeken schreef en speeches gaf, kwamen steeds meer vrouwen naar haar toe met verhalen van huiselijk geweld en seksuele discriminatie.

Playboy schilderde Dworkin af als een radicale *lunatic*, vooral omdat ze sterk tegen pornografie gekant was. De porno die seks met geweld, verkrachting, "gangbangs" (groepsverkrachting) toont, die vrouwen degradeert tot gaten, die zoveel mogelijk volgepropt moeten worden; films en foto's waarin vrouwen (of andere minderheidsgroepen) systematisch mishandeld en tegen hun zin onderworpen worden.

De meeste vrouwen die meespelen in pornofilms, doen dit niet uit vrije wil. Ze worden gedwongen door pooiers of managers, hebben vaak een geschiedenis van seksueel misbruik en incest achter de rug. Die vrouwen genieten niet van wat ze doen. Ze voelen zich gedwongen en gereduceerd tot willoze objecten. Dat wist Dworkin uit de vele gesprekken die ze had met vrouwen uit de porno-industrie.

Porno is een fantasiewereld, en heel vaak een scenario waarin vrouwen plezier beleven aan het feit dat ze door mannen overheerst, geobjectificeerd en vernederd worden.

Maar als het gewoon een fantasie is, uitgevonden door een man, waarom wordt deze fantasie dan massaal en overal getoond en gebruikt in porno?

Porno is een eindeloze repetitie van het culturele scenario man/vrouw, meester/slaaf, zegt Dworkin, en houdt dit patroon in stand.

Heel veel mannen die porno bekijken/gebruiken realiseren zich trouwens niet dat hun pornowereldje helemaal niet strookt met de werkelijkheid, en dat is volgens Dworkin de kern van de zaak. Dat is de reden waarom ze vindt dat vrouwen beschermd moeten worden. Porno betekent vaak een aanzet tot geweld. Dworkin sprak met vrouwen die door hun man gedwongen werden scènes uit zijn favoriete pornofilm na te spelen. Mannen die veel met porno bezig zijn, beginnen hun vrouw vaak te behandelen als in de films zelf.

Maar - zegt de porno-industrie: "Seks is vrijheid. De vrouwen kiest zelf of ze meedoet. Seks is plezier en vrouwen zijn geëmancipeerd nu. Ze kiezen hun partner en vrijen wanneer ze willen. Het is nu de linkse politieke vleugel die poen scheidt in de seksindustrie onder het mom van "seksuele vrijheid". Maar het zijn vrouwen uit lagere sociale klassen die het slachtoffer worden en voor hen leidt de belofte van vrijheid (en geld) vaak tot slavernij en trauma's.

Dat is de reden waarom porno gevaarlijk is. Omdat vrouwen zich er niet tegen kunnen beschermen. Omdat de populairste pornofilms een beeld van de relatie tussen man en vrouw naar voor brengen dat compleet verkeerd is, waarbij de vrouw voorgesteld wordt als een object met gaten waarin de man zijn penis kan steken. De honderden vrouwen waarmee Dworkin sprak, die mishandeld zijn door hun echtgenoot, verkracht of misbruikt zijn, gedwongen zijn tot prostitutie of seks met vreemden, die vrouwen zijn gekraakt voor hun leven.

Op verkrachting staat ook in ons land een straf die belachelijk is in vergelijking met bijvoorbeeld het beroven van een bank. Waarom krijgt een verkrachter 2 jaar en een dief 10 jaar cel? Als je erover begint na te denken is dit compleet schandelijk.

Vorige week las ik in De Morgen dit:

Belgische journalist speelde perverse spelletjes in Marokko

De Belgische journalist Philippe Servaty van de Brusselse krant *Le Soir* zou de spil zijn van een omvangrijke zedenaffaire in Marokko. Tussen 2001 en 2004 zou hij in Agadir ten minste tachtig Marokkaanse vrouwen van 17 tot 45 jaar hebben verleid tot pornografische spelletjes en fotosessies. Hij stelde hen meestal een huwelijk in het vooruitzicht. De zaak veroorzaakte opschudding in Marokko, omdat foto's van de perversiteiten verschenen op internet en op cd-rom te koop werden aangeboden. Zeven vrouwelijke slachtoffers zijn intussen opgepakt door de Marokkaanse autoriteiten en zitten in de cel. Een aantal onder hen zou gepoogd hebben zelfmoord te plegen. De andere vrouwen worden opgespoord door de politie.

Als gevolg van de onthullingen over de zaak moest Servaty begin deze week ontslag nemen bij *Le Soir*. In een persbericht nam de

krant afstand van het schandaal. "Uiteraard buiten medeweten van de redactie en tot ieders verbijstering is de naam van *Le Soir* door de Marokkaanse pers met deze zaak in verband gebracht", stelde hoofdredactrice Béatrice Delvaux. "*Le Soir* beschouwt zich als een onrechtstreeks slachtoffer van deze onduidbare feiten, die volledig in tegenspraak zijn met de waarden die de krant huldigt."

De zaak ging eind april aan het rollen toen een van de vrouwen klacht indiende nadat ze had vernomen dat er pornografische foto's van haar circuleerden op een cd-rom die zonder haar toestemming te koop werd aangeboden in Agadir. Eerder waren gelijkaardige beelden verschenen op een website. In tien dagen tijd wist de politie elf vrouwen te identificeren. Zeven onder hen werden gearresteerd, vier anderen sloegen op de vlucht. Ruim zeventig vrouwen worden nog opgespoord. (GT)

Een journalist dwingt vrouwen tot seks en fotosessies. Ik heb het fotomateriaal niet gezien, maar je kan toch niet zeggen dat deze vrouwen van harte mee zullen hebben gedaan aan de fotoshoots? Net zoals bij de tonnen kinderpornofoto's die al onderschept zijn op Internet gaat het hier niet meer om erotiek, maar om perversiteit: genieten van het lijden van anderen, kicken op geweld en echte pijn.

Dworkin zorgde er mee voor dat in Amerika, onder andere in Minneapolis, een wet gestemd werd die vrouwen in staat stelden de porno-industrie aan te klagen voor seksuele exploitatie en misbruik. Tientallen vrouwen getuigden daar in de rechtbank over hoe de seksindustrie hun leven verwoestte.

Dworkin:

"The law's definition of pornography is concrete, not abstract. Pornography is defined as the graphic, sexual explicit subordination of women in pictures and/or movies that also includes women dehumanized as sexual objects who enjoy pain or humiliation; or women presented as sexual objects who experience sexual pleasure in being raped; or women presented as sexual objects tied up or cut or mutilated or bruised or physically hurt; or women represented as whores by nature; or women presented being penetrated by objects or animals; or women presented in scenarios of degradation, injury or torture, shown as filthy or inferior, bleeding, bruised, or hurt in a context that makes these conditions sexual. If men, children, or transsexuals are used in any of the same ways, the material also meets the definition of pornography."
(bron: <http://www.nostatusquo.com/ACLU/dworkin/PornIntro3.htm>)

We moeten goed onthouden dat het argument van de steenrijke porno-industrie ("vrijheid") om porno zonder meer toe te laten, een vals argument is zolang porno niet draait om erotiek maar om machtshonger, sadisme en het bevestigen van een mannelijk superioriteitsgevoel en zolang de vrouw er niet behandeld wordt als gelijke van de man, maar uitgebuit en vernederd wordt. De vrouwen die in de porno-industrie verzeild geraken, hebben niet het geld om iemand voor de rechter te slepen. Want hoe je het ook keert of draait, de vrije meningsuiting heeft steeds een prijs. Je hebt een advocaat nodig om te bewijzen dat je onrecht aangedaan is. Zonder wettelijke bescherming kunnen deze vrouwen nooit in de rechtbank ten strijde trekken tegen de rijke seksindustrie.

Andrea Dworkin was niet bang om in te gaan tegen mannen met macht. Ook al kreeg ze er bakken kritiek voor op haar dak en probeerde men haar constant in diskrediet te brengen en af te schilderen als een leugenaar. Tot kort voor haar dood toe. Dat wil spijtig genoeg alleen maar zeggen dat haar standpunten (waarvan er sommigen dateren van de jaren '70) nog steeds relevant zijn.

Een selectie van de teksten van Dworkin staat on-line en is zeker de moeite waard om te lezen:
<http://www.nostatusquo.com/ACLU/dworkin/>

nvdr: Alternatieve, feministische, grens-verleggende en grappige porno (ook met transseksuelen!) wordt gelukkig ook gemaakt. Bijv. door onafhankelijke sekswerkster en performanceartieste Annie Sprinkle: www.anniesprinkle.org

SPIKE

FUNK/DYKE
COMIX

BOY, THIS BUTCH-FEMME PARTY
BETTER BE GOOD TO MAKE IT
WORTH IT TO BE DRESSED LIKE
THIS ON THE STREET!

NICE
ASS!

OH YEAH?
SCREW YOU!

STUPID "M&A"
JERKS (ETC. ETC.)

HEY BABY!
WANNA
FUCK?

TAKE THAT
YOU CREEP!

FINALLY!

COME IN!

NICE
TITS!

READER'S CHOICE

WHY
THANK
YOU?

PERILS of MIDTOWN DYKE

A TRUE AND CUNNING TALE

I REFUSE
TO DRESS
AS A MAN
AT THE
ENTRANCE

PLEASE
UNLOCK ME!
I THOUGHT IT WAS THE
WOMEN'S ROOM!

RESPONSE
PLEASE

ONE DAY IN A LARGE
MIDTOWN OFFICE BUILDING
A MAN

HEY! THIS IS
THE LADIES'
ROOM!

OUR
HEARBE
CONSIDERS
SEVERAL
POSSIBLE
RESPONSES...

ON HER WAY HOME...
LET SOMEONE
GET THE
TOILET
BAND!

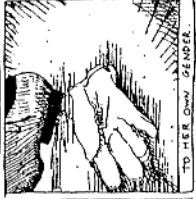
TAKE A QUARTER
FOR AN OLD MAN
SON!

ONE
BLOWN, DISORIENTED,
ONE

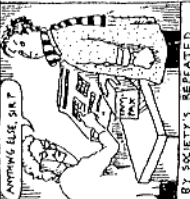
HEY
LADY!

AND NO WINGER, AUNTSIES
MISAPPROPRIATIONS!

BY SOCIETY'S REPEATED

TO HER OWN CHANGE

ANYTHING LIKE SKT

Leslie Feinberg: Transgender Vrijheidsstrijder

kimmik

In tijden van *The L-Word* zouden naïevelingen beginnen geloven dat lesbiennes een respectabele plaats hebben veroverd in de dominante cultuur. Eindelijk worden ze voorgesteld als normale (knappe, blanke, rijke, vrouwelijke) vrouwen! De strijd tegen het clichébeeld "lesbo = manwif" werpt vruchten af. Maar wat als je geen "normale" lesbienne bent? Mag je dan ook nog binnen in de happy club? In deze tijden krijgen butch lesbo's nog altijd de wind van voren, en zoals veel wielrenners weten: hoezeer je je ook draait of keert, soms komt de tegenwind van alle kanten...

Moderne butchofobe lesbiennes kennen hun klassiekers niet meer. Zoals *Stone Butch Blues* (*Een butch zingt de blues*) van Leslie Feinberg bijvoorbeeld. Deze sterk autobiografische roman beschrijft het (over)leven van Jess tegen de achtergrond van vier decennia Amerikaanse queer geschiedenis.

Al in de kindertijd wordt het Jess Goldberg voortdurend duidelijk gemaakt dat ze anders is, maar ze heeft geen enkele referentie van wat ze dan wel is. In haar puberteit vindt Jess de weg naar de bars waar rare snuiters zoals zij tijdelijk getolereerd worden. Het zijn de hoogdagen van de butch-femme barkultuur. De ondergrondse gemeenschap vindt solidariteit onder elkaar en dat is nodig, want het leven is hard voor queers. Vele femmes zitten in de prostitutie, butches krijgen te maken met geweld van flikken en andere macho's. De drag queens hebben meestal onder beide te lijden. De troost die ze elkaar geven, gaat echter altijd gepaard met een zekere machteloosheid.

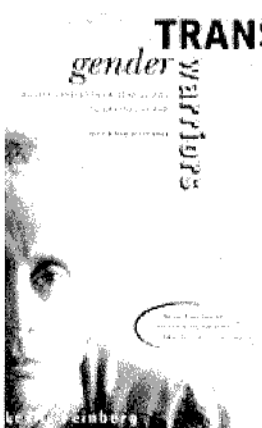
En zo, doorheen vernederingen, veroordelingen, verkrachtingen en al dan niet verbeterde tranen, worden baby butches *stone*. Ze ontwikkelen een olifanten huid, terwijl hun bange hartje zich almaar dieper verstopt. Hun seksuele onaanraakbaarheid verweeft zich met emotionele ongenaakbaarheid.

Dan komen de studentenprotesten en de vrouwenbeweging. De vriendenkring van Jess (uit het arbeiders- en klandestiene milieu) voelt de gevolgen, maar wordt niet betrokken. Zowel butches als femmes wordt verweten dat ze patriarchale heteropatronen reproduceren. Uit de Stonewall rellen was er intussen ook wel een gay beweging gegroeid, maar ook hierin blijven ze misprezen en uitgesloten. De oude gemeenschap vindt in deze veranderende wereld geen thuis meer en lost langzaam op.

Ondanks de gevoelige teneur, wordt het verhaal nooit plat sentimenteel. Wat nog het meest naar de keel grijpt, zijn de dingen waartoe de ik-verteller zelfs niet in staat is om ze te beschrijven. En de keiharde realiteit: politiekantoren, toiletten, fabrieken... nergens is het veilig.

Intussen is het ook economische crisis en raakt Jess maar niet aan werk. Mede hierdoor besluit ze door te gaan voor man. Met een pruik op secretaressewerk zoeken is immers ook geen optie. Van gedegouteerde dokters krijgt ze hormonen en een borstoperatie, als ze maar betaalt en snel weer oprot. Via nog een duizendtal omzwervingen komt ze op een dag toevallig op een Gay Pride terecht. Mensen uit de menigte worden uitgenodigd hun zegje te doen en Jess besluit uit de onzichtbaarheid te treden. Ook Feinberg zelf kwam misschien wel op die manier tot haar eerste publieke speech...

Stone Butch Blues beschrijft de overlevingsstrijd van een *gender outlaw* die geen superhelden kende om zich aan te spiegelen. *Transgender Warriors*, Feinbergs non-fiktie standaardwerk is geen slecht begin om de leemte aan voorbeelden en referenties voor genderqueers op te vullen. Kate Bornstein, een andere genderfucker, vat dit boek als volgt samen: "Men and women have had their histories, this is the history book for the rest of us." Ik zou er nog aan toevoegen: zelfs de resem gay geschiedenisboeken hebben transgenders deels in de onzichtbaarheid gehouden door hen op te sloppen in de ho/le-kategorie, m.a.w. door de nadruk op seksualiteit te leggen. Maar door gender als uitgangspunt te kiezen, krijg je nieuwe inzichten.

In *Transgender Warriors* haalt Feinberg niet alleen een hele geschiedenis van transgenders onder het stof vandaan. De analyses van levensverhalen en gendersystemen uit de hele wereldgeschiedenis tonen hoe onze genderwetten verweven zijn met eurocentrisme, racisme, economische onderdrukking en religie. Nemen we het voorbeeld van Jeanne d'Arc. Een simpele boerendochter greep de wapens en leidde een leger. Haar verering door de lagere klassen betekende een heropleving van het nog sluimerende heidendom. Hier werden net iets te veel wetten overtreden die de macht van de feodale katholieke machostaat in stand moesten houden. Maar weinigen weten dat uiteindelijk haar cross-gendergedrag haar op de brandstapel bracht. Ze weigerde immers halsstarrig te zweren om nooit meer mannenkleren en wapens te zullen dragen...

Transgender Warriors verweeft historische en antropologische analyses met autobiografische fragmenten. Op die manier reis je mee door verschillende tijden en kulturen om tot dezelfde inzichten te komen als Feinberg in zijn haar leven. Bijvoorbeeld het belang van samen te vechten. Niet tegen elkaar of zonder omkijken naar elkaar. Dit is de rode draad in al Feinbergs teksten en toespraken: emancipatiebewegingen zouden beter geen subgroepen uitsluiten. Niet alleen omdat ze daarmee zichzelf en hun ideaal oneer aandoen, maar ook omdat ze elkaar nodig hebben.

OOK HET LEZEN WAARD:

Leslie Feinberg: *Trans Liberation: Beyond Pink or Blue* (1998)

Kate Bornstein: *Gender Outlaw: On Men, Women, and the Rest of Us* (1996)

Kate Bornstein: *My Gender Workbook: How to Become a Real Man, a Real Woman, the Real You, or Something Else Entirely* (1998)

Jose Esteban Munoz: *Disidentifications: Queers of Color and the Performance of Politics (Cultural Studies of the Americas, V. 2)* (1999)

Riki-Anne Wilchins: *Read My Lips: Sexual Subversion and the End of Gender* (1997)

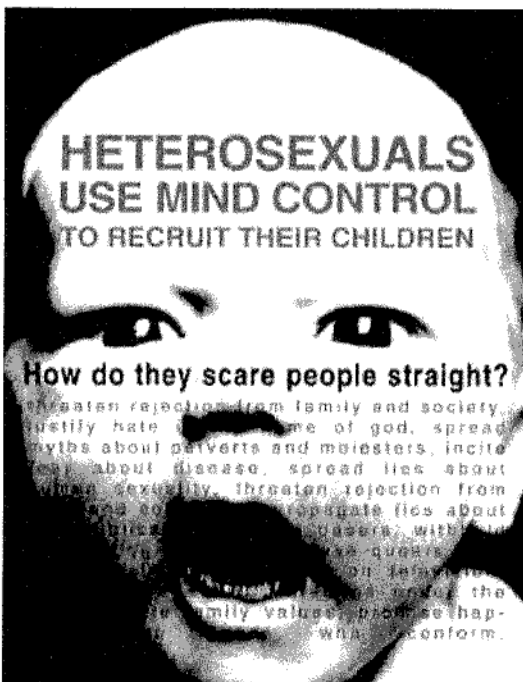

Ik ben van mezelf beroofd
op een nacht
ergens tussen mijn kruippak en de eerste sigaret.

Ja mijn god dat is toch wel wat
Ik heb in mijn hand een gat,
waardoorheen alles valt wat ik waardevol acht
Mijn benen bewegen onevenwichtig, met onzekere tred
Ik kijk constant met andere ogen

Geen idee wat ik heb, geen idee wat ik mag geloven.

Ik heb mij niet en ik zou willen weten
waarom iemand lang geleden
mezelf mij heeft ontnomen

Genderfucking

Heldendaden voor beginners en gevorderden

kimmik

Heb jij je ook al eens die platitude laten vallen: "Ach, man of vrouw, we zijn toch allemaal mensen?" Helemaal mee eens. Alleen, hoe konsekwent ben je in die opvatting? Hoe diepgaand gaat dit geloof? En in welke mate ben je bereid en in staat om dit principe ook concreet te verspreiden?

Iemand's geslacht vermelden is niet altijd relevant. Meestal niet eigenlijk. In bepaalde gevallen is het ook ronduit problematisch, ook al besef je dat zelf niet altijd. Je spreekt bijvoorbeeld algemeen, laat ons zeggen, over krakers en al gauw verval je in de mannelijke norm: *Een kraker, hij... zijn hond...* Terwijl zoveel krakende medemensen een vrouwelijk of nog een ander geslacht hebben! Of ook: de persoon die jij aanspreekt als *kerel* of *meneer* definieert zichzelf misschien niet zo. Peu importe of jij je vergist hebt in het biologische gender (*ze lijkt anders wel op een jongen*) of in de psychologische genderidentiteit (*hij wil zeker liever een vrouw zijn*). Het punt is dat niet iedereen op prijs stelt dat jij hun gender voor hen bepaalt. Het gebeurt vaker dan je denkt. Mensen die in meer of mindere mate transgender zijn, beperken zich niet tot drag queens en blijven hierin dikwijls onzichtbaar.

Doe aan hersengymnastiek, verruim je geëndoktrineerde geest! Je zal versteld staan van de grenzen in je denken die nog kunnen overschreden worden en de obstakels uit je opvoeding die nog kunnen opgeruimd!

Iedereen trans!

Bekijk de mensen eens stiekem alsof het allemaal potentiële transseksuelen zijn:

Is die rondborstige schone wel geboren als meisje? (maar mooi is ze)

Heeft die stoere kerel zijn spieren niet gewoon getraind en zijn baard aan testo te danken?

(Uiteraard wel! Om het even wat er tussen de benen zit! Maar misschien kwamen de hormonen uit spuiten en kleepte hij zich in de fitness vroeger om bij de vrouwen)

Zou die bullebak zich fijn voelen in vrouwenondergoed? Zou hij als vrouw rustiger of net nog agressiever zijn?

Zou dat meisje zichzelf wel als meisje zien? (En draagt ze een boxershirt of een slip?)

Vooral leuk als je met het openbaar vervoer reist of op een terrasje zit. Weet dat gezicht en lichaam erg kunnen veranderen door hormonen (no, it really isn't all about the surgery!!!) en dat vele transen na hun transitie niet meer als dusdanig herkenbaar zijn (vooral, maar niet alleen de ftm's - de "vrouw-naar-man" transseksuelen). Het is dus niet onmogelijk dat één of twee van je denkoefeningen kloppen. Onvoorstelbaar? Try harder, honey!

Vergis je eens

Zeg ook eens dingen als:

Ik zag gisteren mijn zus en hij zei...

Die gast van de frituur, ze zegt tegen mij, zegt hij, amai, zegt ze...

Dit zorgt voor afwisseling en diversiteit, zowel qua genderrepresentatie als qua gespreksteneur.

Twijfelen mag ook

Ik ben een zanger of zangeres.

Ik heb het hem of haar gevraagd, maar hij of zij wisten het niet.

En toen ben ik meegegaan naar zijn of haar huis.

Zeg helemaal niets

Bovenstaande tips komen vooral van pas als er geen andere uitweg is of als grap, provokatie of uiteraard als inleiding tot een themagesprek van variabele duur. Als het ongemerkt passeert, heb je een punt gescoord (en al dan niet een verlichte geest ontmoet). Maar de ultieme uitdaging voor je hersensoupplesse is: het thema compleet uit de weg gaan. Gebruik zo weinig mogelijk genderspecifieke woorden of zinswendingen.

- *Meisje, gast, man, vrouw: persoon, iemand, mens (maar dan de en niet het mens!), kollega, ...*
- *Hij of zij: die (of gebruik de naam), iemand die of gewoon niets: Ik ken die! Dat is iemand die ook op het QueerKafee was! (hij/zij-is) Erg sympathiek! Een mooie mens, ook...*
- *Zijn of haar: de fiets van X, hun fiets, de fiets*
- *Gebruik vaker de meervoudsvorm: ze...hun*
- *Mevrouw of Meneer... Per (van persoon) doe langzaam zhaar intrede. Maar om de aandacht te roepen werken evengoed: Hallo! Goeiemorgen! Excuseer... In andere situaties kun je creatief zijn: Alstublieft, stralende zonnebloem! Dankuwel, flitsend filmidool! Maar waarom die aansprekingen niet simpelweg weglaten en de persoon gewoon in de ogen kijken of op de schouder tikken, kloppen of strelen (naargelang de situatie) terwijl je groet, bedankt of wat dan ook!*
- *Juffrouw: anything is better! Juffrouw betekent "ongetrouwd en dus onvolledig lid van het zwakke en afhankelijke geslacht, volledig beschikbaar om opgevuld te worden en een bestaansreden te krijgen; bijgevolg per definitie geïnteresseerd in iedere man (en vooral in mij) in de hoop om er mee van straat te raken".*

Wees creatief! Er zijn nog heel wat mogelijkheden van de taal te ontdekken alvorens je nieuwe woorden moet beginnen uitvinden (wat altijd ook nog kan, natuurlijk).

Antwoord niet op oneerbiedige vragen

Die kollega over wie je spreekt, is dat een man of een vrouw? - Hoe moet ik dat nu weten?

En is hij - of is het een zij? - Wat vraag jij nu? Weet ik veel. (of gewoon schouderophalen)

Dat lekker ding daar, is dat een jongen of een meisje? Dat kun je beter de persoon zelf vragen. Maar is "lekker ding" niet genoeg?

Ben jij een man of een vrouw? - Een beetje vroeg voor zo'n intieme informatie.

Noem de vijand bij naam

*Zeg gender in plaats van *geslacht* of - queer onalmachtig sta me bij! - *seks*. Zo distantieer je het geslachtsconcept van zijn biologische aspekt. *Sex is fucking, gender is everything else. Gender hides behind a great number of false names. We can start doing away with gender by calling it gender.* (Kate Bornstein)*

De QueerGazet kwam dit keer tot stand dankzij bijdragen van verschillende prachtige mensen. U kunt nog meer diversiteit verzekeren en uw expressiedriften botvieren door mee te werken aan het volgende nummer. Dat zal het thema **religie** belichten. Inderdaad, wij schuwen geen enkel zwaarbeladen onderwerp, vooral niet in tijden van moslimterrorisme en kristen-fundamentalistische anti-homobetogingen... Stuur uw verslagen, bedenkingen, verhalen, gedichten, foto's, kollages, tekeningen en strips voor eind oktober naar b4thealphabet@yahoo.co.uk

VOOR ALLE HELDEN

SOKKEN HIER INLEVEREN

Loesje

Postbus 1045
6801 BA Arnhem
www.loesje.nl

alles uit deze uitgave is **copyleft** en mag zo veel mogelijk worden verveelvoudigd voor niet-kommerciële doeleinden (bij voorkeur gekopieerd op kringlooppapier op kosten van genadeloze multinationals). Voor een oorspronkelijke kopie-kwaliteit: informeer naar de verkooppunten of bestel uw exemplaren op:
b4thealphabet@yahoo.co.uk

b.v.b.a.

**Kortrijksepoortstraat 216
9000 Gent**

Tel. 09 224 32 06

Fax 09 224 30 32

info@copydiscount.be